

Pedres vives

Crònica de 25 anys d'història i art de la parròquia
de Sant Pere i Sant Pau Sescelades
(1972-1997)

PEDRES VIVES

CRÒNICA DE 25 ANYS D'HISTÒRIA I ART DE LA PARRÒQUIA
DE SANT PERE I SANT PAU SESCELADES
(1972-1997)

STP

25 ANIVERSARI

PARRÒQUIA
S:PERE i S:PAU
SESCELADES

TARRAGONA
1972 - 1997

© Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, Tarragona

Escrit per Andreu Muñoz Melgar.

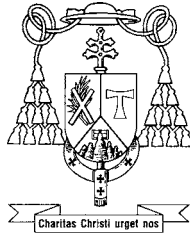
Dissenyat per Andrés González Ramos.

Edita: Comissió del xxv aniversari.

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, presidida per Mn. Joan Magí i formada per Jesús Blanco, Jordi Borràs, Andrés González, M. Carmen González, Vicente Marín, Andreu Muñoz, Maite Muñoz, Rafael Muñoz, Marcel Pallejà i Jordi Salvat.

ISBN: 84-605-6904-7

Dipòsit legal: 1515/97

GRÀCIES I ENDAVANT!

L'ARQUEBISBE DE TARRAGONA

Vint-i-cinc anys de vida d'una parròquia és un bon esdeveniment. Per això la parròquia de Sant Pere i Sant Pau celebra les seves noces d'argent. Estem, doncs, de festa. Donem-ne gràcies a Déu. Per molts anys a tots els parroquians!

La parròquia de Sant Pere i Sant Pau ha nascut amb el barri. El Senyor Jesús volia estar ben a prop de totes les famílies que començaren a viure en les cases noves d'aquest estimat barri. Per això es va crear la parròquia i per aquest motiu ha estat sempre ben oberta a la vida de tots els ciutadans.

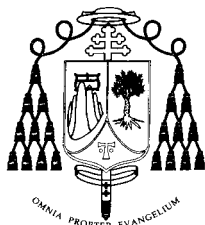
Agraïxo a tots els sacerdots i a tots els qui heu col·laborat en les activitats parroquials el servei eclesial realitzat. Que Déu us ho pagui! És moltíssim el bé que la parròquia ha fet a les persones i a les famílies durant aquests vint-i-cinc anys; perquè la parròquia, com una mare, és sempre present en la vida dels cristians des del seu naixement en el baptisme fins a l'acomiadament en la celebració cristiana de la mort.

La parròquia és una família que es reuneix especialment el diumenge entorn la Taula de la Paraula de Déu i la Taula del Cos i la Sang de Crist. I d'aquest àpat, els cristians en sortim alimentats i enfortits per a donar testimoniatge de la nostra fe amb paraules i obres.

Aquestes noces d'argent són per a mirar el futur. Estimada parròquia de Sant Pere i Sant Pau, imita els teus sants patrons! Estimats feligresos, imiteu els vostres sants patrons estimant Jesús i treballant en totes les activitats parroquials, donant-vos vosaltres mateixos. Feu ben present l'amor i el consol de Déu a tothom.

Ben joiósament us lliuro una cordial benedicció.

† Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

*L'arquebisbe emèrit
de Tarragona*

A LA PARRÒQUIA DE SANT PERE I SANT PAU DE TARRAGONA

Amb motiu dels 25 anys de la vostra parròquia us felicito. Celebrar un aniversari vol dir que fa temps que existeix, que treballem i que us estimeu.

Recordo les primeres visites meves, la catequesi i l'activitat dels joves. Sempre us heu distingit pel vostre sentit de «família» i per ser animadors del barri, perquè teniu sentit de comunitat, de manera que no voleu que ningú se senti marginat, separat. Vosaltres ensenyeu a fer «pinya» i per això pugeu, aneu amunt, mireu el futur amb esperança.

Una forta abraçada amb afecte i amistat,

† Ramon Torrella Cascante
Arquebisbe emèrit de Tarragona

INTRODUCCIÓ:

El 16 d'octubre de 1972 es creava la nova parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades. Ara fa 25 anys. Fruit d'aquest aniversari neix el llibre que teniu a les vostres mans. Guarda la crònica viva de totes aquelles experiències que han marcat el nostre camí al llarg d'aquest temps, i també de les manifestacions artístiques que la comunitat ha creat per lloar Déu.

Les seves pàgines ens forcen a girar l'esguard per evocar amb nostàlgia les imatges del passat, les de les persones que ja no són entre nosaltres i les d'aquells fets irrepetibles que han deixat empremta en el nostre record.

Però submergir-nos en la nostra pròpia història, per jove que sigui, exigeix no quedar-nos simplement en l'estació del temps, en la passivitat de l'enyorança, sinó acceptar com a repte l'exercici responsable i madur de la reflexió. Seria bo, en aquest sentit, que aquesta crònica fos un autèntic document que permeti prendre consciència de la nostra identitat com a comunitat viva al servei de la fe i del paper que en aquest sentit hem de continuar desenvolupant.

Aquesta és una comunitat que s'ha format a partir de persones de moltes procedències geogràfiques i culturals. Aquest fet no ha estat un inconvenient, sinó que ens ha enriquit, unit i complementat. Com si fóssim un feix de diferents fils hem creat un corda sòlida. Estem en condicions d'entendre, més que ningú, la universalitat del missatge de Crist. Des d'aquesta riquesa hem de motivar-nos per tal que, encoratjats per l'esperit del Concili Provincial Tarraconense, siguem capaços, cada dia més, de projectar-nos en el futur com una comunitat que sap estimar i acollir, que sap compartir, que és receptiva per a aprendre l'ensenyament de Jesús, que es reuneix joiosa entorn la Taula del Senyor per a «partir el pa», i que sap pregar perquè creu.

Dediquem, doncs, aquest llibre als nostres sants patrons, per tal que el seu exemple de santedat sigui un punt de referència i comunió per a tota la comunitat de fidels, i que, amb les nostres grandeses i misèries, caminem per la història de la salvació envers Aquell que tant ens estima.

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, 9 de novembre de 1997

25 ANYS DE PARRÒQUIA

En època medieval es va bastir a la partida de Sescelades¹ una església sota l'advocació de Sant Pere que va ser destruïda en època moderna per vicissituds de caràcter militar. L'arqueòleg i prevere Serra i Vilaró volia relacionar-la amb l'església de Sant Pere que esmenta el llibre d'oracions de l'Església de Tarragona, d'època visigòtica, anomenat *Codex Veronensis*. Ni l'església medieval no ha estat evidenciada per l'arqueologia ni em sembla versemblant la hipòtesi de Serra i Vilaró.² Malgrat tot, les recents troballes d'una necròpolis a Mas Rimbau, prop d'aquesta partida, tornen a suggerir la possibilitat, si més no, que en aquesta zona podia haver existit un temple de l'època paleocristiana o visigòtica.

L'Arquebisbat de Tarragona, conscient d'aquesta realitat històrica, erigí com a hereva en el temps la nova parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades tot englobant en un nou territori la muntanya sobre la qual s'assenta el seu temple, la Muntanyeta de Sant Pere i l'antiga partida de Sescelades. Així, *el 5 d'agost de 1972 s'erigia com a tinença* la comunitat cristiana de Sant Pere i Sant Pau d'acord amb el següent decret:³

El Consell de Direcció de l'Arquebisbat té el projecte d'erigir una parròquia al barri de Sant Pere i Sant Pau Sacelades de Tarragona.

Donat que els tràmits necessaris requereixen un cert temps —una comissió ho està estudiant i ha de passar al Consell del Presbiteri i al Capítol— i que les necessitats pastorals ja urgeixen, mentre no estigui tot a punt, s'erigeix la tinença de «Sant Pere i Sant Pau Sacelades», quedant de tinent de la mateixa l'actual encarregat Mn. Josep M. Pairo i Massoni, havent escoltat el seu parer així com també el del Sr. Rector.

Podrà obrir llibres «parroquials» a la primera pàgina dels quals es posarà el present decret.

Els límits provisionals, mentre s'estudien els límits de la futura parròquia, seran aquests: Parròquia de Sant Salvador, Carretera dels Pallaresos, fins als blocs de la Muntanyeta de Sant Pere (inclosos), el Mas Melendres (exclòs), el col·legi dels Germans de les Escoles Cristianes (exclòs) i Barranc de Sant Pere Sacelades.

¹ El nom Sescelades fa referència a la salabrositat dels pous que hi ha en aquesta zona de «ses aigües salades». Amb tot, s'apunten altres possibilitats interpretatives. Per a aquest tema vegeu CAPDEVILA, S. «Sant Pere de Les Celades», a *Diario La Cruz* de 14/07/1929.

² Vegeu MACIAS, J. M., MENCHÓN, J. i MUÑOZ, A., «De topografia urbana cristiana a Tarragona, a propòsit de dos documents medievals», a «Hispania i Roma. D'August a Carlemany. Congrés d'homenatge al Dr. Pere de Palol/2» dins *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*. Vol XXXVII, Girona 1995, pàgs. 940-941.

³ Publicat a *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona*, 1972, pàg. 223.

S'enviarà còpia del present decret al Sr. rector de la Parròquia de Santa Maria de la Catedral, a la qual pertany aquesta tinència, i a Mn. Josep M. Pairo i Massoni.

Donat a Tarragona el dia cinc d'agost de mil nou-cents setanta-dos.

[Signatura de Josep, Arquebisbe de Tarragona]

Per manament, Miquel Barbarà, secretari general-canceller.

El dia del sants patrons, 29 de juny de 1972, es realitzà la 1 festa de la Ciutat Cooperativa. El *Diario Español* de Tarragona va donar crònica d'aquest fet, i un subtítol subratllava: «El Sr. Arzobispo Dr. Pont y Gol, concelebró la primera misa en la hermosa barriada».

Con una sencillez monacal, pero con la grandeza que en sí tienen las cosas nobles, se celebró, según así estaba previsto, cada uno de los actos del programa, realzado por la presencia del Rvdmo. señor Arzobispo, doctor Pont y Gol, el alcalde accidental don Jesús P. Calderón y el Delegado Provincial de la Obra de Cooperación don Carlos Cepero; la Junta Rectora de la Cooperativa, encabezada por su Presidente don Manuel Aragonés Virgili, que con tan firme pulso ha sabido llevar el timón de esta nave salió a la entrada principal de la ciudad para dar la bienvenida a todos y cada una de las citadas personalidades.

Una vez llegado el señor Arzobispo, y a pie, recorrieron en la larga y amplia avenida que conduce hasta donde se halla provisionalmente instalada la Capilla, en donde concelebró la primera santa misa, entre otros con el Rvdo. P. Pairo que ha tenido a bien designar para regir la vida espiritual y cristiana de este sector. En la homilía, con visibles muestras de emoción, y naturalidad paternal «habló» con sus hijos y nos explicó como a este nacer era un bien nacer aplicándole esta semilla de Cristo, que en sus oraciones estarían todos presentes pidiendo por una convivencia en la paz de los hombres y de Dios. La misa que fue seguida con profunda devoción por todos los asistentes y hasta desde la calle, mediante unos amplificadores instalados al efecto, rebosó de espiritualidad.

Concluida la celebración, autoridades y miembros de la Junta Rectora, se retiraron a las nuevas dependencias, sede social de la Cooperativa que el Dr. Pont y Gol, se aprestó a bendecir.⁴

Posteriorment, *el 16 d'octubre de 1972, es va crear la nova parròquia segons el següent decret:*⁵

Creación de dos nuevas parroquias en la Ciudad de Tarragona, «San Fructuoso» y «San Pedro y San Pablo Sacelades».

Bajo la presidencia del Excmo. y Rvdmo. Sr. Arzobispo, Dr. D. José Pont y Gol, el Consejo de Dirección del Arzobispado pensó en la conveniencia de crear dos nuevas parroquias, teniendo en cuenta el bien pastoral de la Ciudad de Tarragona, dado su constante crecimiento demográfico.

A tal fin, el Muy Illtre. Vicario Episcopal de la Zona, el día 27 de junio del presente, tuvo una reunión con el Clero parroquial de esta Ciudad, en la que se acordó formar una comisión que estudiara los futuros límites,

⁴ *Diario Español de Tarragona*, 2/07/72, pàg. 6.

⁵ Publicat aquest document original amb algunes frases addicionals poc significatives a *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona*, 1972, pàg. 310.

29 de juny de 1972. I festa de la Ciutat Cooperativa. El doctor Pont i Gol amb el Sr. Aragonés, president fundador. Reconeixem al darrere en camisa clara Andrés Muñoz, secretari de la Cooperativa. A la dreta, Mn. Josep Maria Pairo, Mn. Antoni Deig i Mn. Joan Miracle. A l'esquerra els primers autobusos de la línia de Sant Pere i Sant Pau-Tarragona de l'empresa Segarra.

29 de juny de 1972. Celebració eucarística a l'interior de la capella de l'edifici Sant Tadeu

integrada por el Muy Ilte. Dr. Blas Quintana Argilés, Canónigo, y los Rvndos. José Rué Pau, Párroco de San Francisco, José Gil Ribas, Párroco de San Pablo, y Juan Serra Escoté, Encargado del barrio donde estará ubicada la Parroquia de San Fructuoso, la cual entregó su informe el 31 de julio siguiente, formulando tres posibles soluciones para la parroquia de San Fructuoso, y una parte para la de San Pedro y San Pablo, Sacelades.

Vistas y estudiadas las distintas posibles soluciones, el Consejo de Dirección adoptó uno de los proyectos.

Fueron realizadas las pertinentes consultas a los párrocos afectados por las nuevas delimitaciones, quienes dieron su conformidad. También dio su acuerdo el Encargado de la Tenencia de San Pedro y San Pablo, Sacelades. Se oyó asimismo el parecer, positivo, del Muy Ilte. Sr. Fiscal del Arzobispado, sobre dicho proyecto. El Excmo. Cabildo Catedral, con fecha 2 de septiembre, aprobó la erección de las nuevas parroquias.

El clero de la parroquia de San Francisco presentó con fecha 26 de septiembre, una petición al Consejo del Presbiterio, a tenor del motu proprio *Ecclesiae Sanctae* n° 21, párrafo 3, el cual en la sesión celebrada el 26 de septiembre, dio su voto de confianza a los que habían estudiado el asunto para determinar los nuevos límites.

Todo lo cual visto y considerado, así como los cánones 1427 y 1428 del Código de Derecho Canónico y el Art. XI del Concordato vigente entre la Santa Sede y el Estado Español, el Excmo. y Rvdmo. Sr. Arzobispo, Dr. D. José Pont y Gol, ante mí, su Secretario General-Canciller, declara erigidas las dos Parroquias que seguidamente se mencionan, disponiendo que el presente auto definitivo, con relación oficial de las nuevas Parroquias, se publique en el Boletín Oficial Eclesiástico del Arzobispado, y sea remitido al Ministerio de Justicia.

Así lo declara y firma su Excia. Rvdma., de que yo, el Secretario General-Canciller, doy fe.

Dado en Tarragona a dieciséis de octubre de mil novecientos setenta y dos.

† José, Arzobispo de Tarragona.

De que certifico, Miguel Barbarà,

Secretario General-Canciller

El *temple parroquial* es troba avui envoltat d'un paisatge plenament urbà. El circumscriuen els edificis de Sant Lluç, Sant Joan, Sant Tomàs, Europa i una de les escoles públiques del barri. El temple de Sant Pere i Sant Pau és testimoni material d'una comunitat viva de creients que té 25 anys de vida. Els *límits físics* de la parròquia estan documentats en un altre decret de l'Arquebisbat⁶ que diu:

Titular: S. Pedro y S. Pablo; arciprestazgo: Tarragona; Necesita párroco y un coadjutor; límites: la parroquia de la urbanización de S. Pedro y S. Pablo queda delimitada de la forma siguiente: sur y este con los límites de la nueva parroquia de S. Fructuoso; noreste con el límite del término municipal de Tarragona y así mismo por el norte; noroeste con el término de Pallaresos y oeste con la parroquia de S. Salvador.

El nucli urbà més antic de la parròquia és la *Muntanyeta de Sant Pere*, que es va urbanitzar l'any 1961 per a desallotjar part dels barraquistes de la platja del Miracle. L'Arquebisbat, amb la col·laboració de

⁶ Publicat a *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona*, 1972, pàg. 311.

l'Ajuntament, hi va construir 48 habitatges, que s'acabaren l'any 1967. Aquest nucli disposava d'escoles, on també se celebrava missa. El *barri de Sant Pere i Sant Pau* va néixer un any després. Era l'any 1968 i es constituïa en Cooperativa Sant Pere i Sant Pau, integrada inicialment per 1.560 socis. L'any 1972 es lliuraven els 1.560 habitatges de la primera promoció. Tanmateix, a l'edifici de Sant Tadeu s'habilitaven baixos comercials destinats a escoles i a acollir la comunitat cristiana. El mateix any es funda la Unió Esportiva Sant Pere i Sant Pau. Un any més tard, 1973, la Cooperativa era distingida amb el títol d'exemplar. Des d'aleshores la història del nostre barri físicament unit ja a la Muntanyeta de Sant Pere, ha avançat d'una manera molt ràpida i el creixement de les institucions i l'urbanisme han fet de Sant Pere i Sant Pau una realitat humana de pes en el context de Tarragona. El 14 de maig de 1984 se signà el traspàs de competències de la Cooperativa a l'Ajuntament,⁷ i un any més tard es constituïa l'*Associació de veïns Sant Pere i Sant Pau*. L'any 1986 va arribar a la xifra de 9.154 habitants, i en l'actualitat passen dels 12.000 habitants. S'ha perdut per sempre aquell ambient de poble, de sentit de pertinença que la ciutat cooperativa tenia, però també s'ha guanyat en diversitat popular i en integració a la ciutat mare. S'ha perdut possiblement aquella seguretat institucional de caire «paternalista» de què gaudíem de mans de la Cooperativa, però possiblement s'ha guanyat en corresponsabilitat i maduresa ciutadana. Sigui com sigui, formem part d'aquesta petita història humana de la qual els seus modestos monuments, places, jardins i edificacions són testimonis silenciosos.⁸

ELS INICIS (1972-1975)

Com a lloc de culte, l'Arquebisbat adquirí en el nou barri dos locals comercials situats als *baixos de l'edifici Sant Tadeu* al costat mateix del camp de futbol. També comprà dos pisos a l'edifici Sant Joan: eren els immobles de l'escala C 1r 1a i 1r 2a que des de 1972 fins a 1985 van servir com a rectoria, despatx parroquial, lloc de reunió i catequesi, fins a la construcció del nou centre de pastoral.

La reduïda comunitat parroquial utilitzà els baixos de l'edifici de Sant Tadeu fins l'any 1974, moment en què es va procedir a la construcció del *nou temple*. Efectivament, la Cooperativa havia donat gratuïtament a l'Arquebisbat un terreny de 3.000 metres quadrats per a l'edificació del nou temple parroquial. L'any 1973 s'iniciaren les obres, i l'any 1974 l'edificació va ser inaugurada per l'arquebisbe Josep Pont i

⁷ Sobre aquest tema, vegeu PARTIT DELS COMUNISTES DE CATALUNYA, «La entidad urbanística de conservación no es aconsejable para San Pedro y San Pablo» a *Diario Español* de 10/05/1984, pàg. 9; ENCUESTRA, P., «Firmado el traspaso de la Cooperativa San Pedro y San Pablo» a *Diario Español*, de 17/05/1984, pàg. 5; PUJADAS, J., i BARDAJÍ, F., *Los barrios de Tarragona, una aproximación antropológica*, Ed. Ajuntament de Tarragona, 1987, pàg. 238 i pàg. 248.

⁸ Més informació sobre la realitat sociològica i antropològica del barri des dels seus inicis a 1987, vegeu PUJADAS, J., i BARDAJÍ, F., *opus cit.* Sobre la història dels monuments, vegeu MUÑOZ MELGAR, A., «Memòria dels monuments de Sant Pere i Sant Pau», a *Elaià*, març de 1997.

Any 1974. La parròquia en construcció

22 de desembre de 1974. Solemne trasllat del Santíssim de la capella de l'edifici Sant Tadeu al nou temple parroquial

Gol. El 22 de desembre de 1974 es procedeix al *solemne trasllat del Santíssim* al nou temple i la nit de Nadal s'inaugura.

El 27 d'abril de 1975, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, *era beneït el temple* per l'arquebisbe Pont i Gol. L'acta de benedicció diu així:

En el nom de Déu. El dia 27 d'abril de l'any 1975, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, Patrona Principal de Catalunya, l'Excm. i Rvdm. Josep Pont i Gol, Arquebisbe de Tarragona, Primat de les Espanyes, ha beneït i inaugurat la nova església de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sacelades de Tarragona. La cerimònia tingué lloc a la 1 del migdia. Després de la benedicció, el Sr. Arquebisbe va concelebrar l'Eucaristia amb el Sr. Rector Mn. Josep M. Pairo i Massoni, el Vicari Episcopal de Zona, Mn. Antoni Deig i Clotet, Secretari particular del Sr. Arquebisbe, i altres sacerdots. L'obra ha estat realitzada per construccions Alcoma S.A., sota el guiatge de l'Arquitecte Sr. Miquel M. Aragonés i Virgili, l'Aparellador Sr. Pere Santos Ruperez, el Tècnic d'obres Sr. Joan Olivé i Ventura. Per a constància d'aquesta benedicció-inauguració s'aixeca la present acta que firmen, junt amb el Sr. Arquebisbe i sacerdots esmentats, el Sr. Manuel Aragonés i Virgili, President de la Ciutat Cooperativa de Vivendes Sant Pere i Sant Pau, Membres de la Junta Parroquial, Srs: Joan Olivé, Jordi Monllaó, Diego López, Jaume Roselló, Josep Mañé, Josep Palmero, Josep Fosch, Brauli Valverde, Josepa Mateu, M. Cinta Bes, M. Carmen Figuerola, Magdalena Gálvez, Maria Moreno, Pilar Ibáñez i Antonia Aragón. Iltre Batlle de Tarragona, Ricard Vilar i Guix i demés Membres del Consistori, Iltre Batlle d'aquesta Ciutat Cooperativa, Jordi Monllaó. El Sr. Lluís Boira, Delegat de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi de Tarragona. El Sr. Antoni Alasà i Solé, President del Consell de Vigilància de la Cooperativa de Vivendes Sant Pere i Sant Pau, el Srs. Ferran Ardanuy i Fèlix Agustí, l'empresa J. Carrillo. Jo Antoni Deig i Clotet,⁹ com a Notari-Delegat ho avalo amb la meva signatura.

Per a aquesta celebració es va publicar un programa de mà que portava una carta manuscrita del senyor arquebisbe Josep Pont i Gol, el programa d'actes del dia i una carta del rector. Transcrivim a continuació aquests documents:

En temps vells, l'ermita de Sant Pere Sacelades volia dir esforç de camí i retrobament penitencial de Déu. En els nous temps, el temple parroquial de Sant Pere Sacelades vol dir desig de convivència i de fraternitat cristiana. Les dues coses, la d'abans i la d'ara, són desig i pregària del vostre Arquebisbe [Signatura Josep Pont i Gol], Arquebisbe de Tarragona. Dedicació del Temple. 27 d'Abril de 1975.

Apreciado en Cristo:

Creo es mi deber decirte, como Párroco de esta Parroquia y como amigo tuyo en el Señor, dos palabras con motivo de la Bendición de nuestro nuevo Templo que tanto anhélábamos todos. Un templo es una casa en la cual los cristianos se reúnen para orar, escuchar la Palabra de Dios y celebrar la Eucaristía, así como también Bautizar sus hijos, recibir el Espíritu Santo, unirse en sagrado Matrimonio y acompañar en la oración a los cristianos que han muerto en el Señor. En el templo se encuentra Cristo Eucaristía reservado en el Sagrario y es allí donde tú, yo y todos debemos hacernos presentes algún rato a fin de orar, encontrarnos a nosotros mismos y a la vez con Dios a través de Cristo. Necesitamos una casa de oración. Templo, para rogar, escuchar a Dios y comer a Cristo Eucaristía a fin de superarnos cada día un poco más y ser valientes testigos de la Muerte y Resurrección del

⁹ Mn. Antoni Deig, secretari particular de l'arquebisbe Pont i Gol, és actualment bisbe de Solsona.

Señor Jesús, llevando hasta las últimas consecuencias el Evangelio librador de Cristo. Nada más quería decirte sino que procuremos, como cristianos, ser luz que ilumine a los hombres «para que viendo vuestras buenas obras, glorifiquen a vuestro Padre que está en los cielos» (San Mateo 5,16). Atentamente en el Señor Jesús.
Josep M. Pairot.

El programa d'actes del diumenge 27 d'abril de 1975, era el següent:

A les 9 hores: Celebració Eucarística.

A les 10 hores: Actuació de la Banda de Cornetes i Timbals amb les Majorets de Sant Pere i Sant Pau.

A les 11 hores: Actuació pel carrer de la Tuna del Col·legi dels Germans de la Salle de Reus.

A les 11.30 hores: Audició de Sardanes.

A les 12.45 hores: Arribada de l'arquebisbe Pont i Gol, benedicció del Temple i celebració eucarística.

A les 18 hores en el pavelló esportiu:¹⁰ Espectacular concert per un grup d'acordionistes al qual acompanyarà la Banda de la Ciutat Cooperativa a fer un recorregut pel barri.

El 10 de juliol del mateix any se celebraven les primeres confirmacions administrades pel prelat Josep Pont i Gol, acompanyat pel vicari episcopal de zona, Mn. Josep Martí i Aixalà, i per Mn. Antoni Deig, secretari particular.

En el camp de la pastoral, el rector, Mn. Josep Maria Pairot Massoni, va formar el primer consell anomenat *Junta Parroquial* que actuà assessorant fonamentalment en les directrius funcionals i econòmiques. Les línies pastorals foren des del principi assumides de manera directa pel propi rector. Aquestes cristal·litzaren en dos camps preferents: la catequesi i la joventut. En el camp de la catequesi Mn. Pairot tingué la valuossíssima ajuda de dues religioses de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül: sor Bibiana i sor Antonia. Amb un reduït i entusiasta equip de catequistes, d'entre les quals destaquem Llúcia Juan, de la Muntanyeta, articularen els primers grups de preparació a la comunió i postcomunió. La *catequesi* es realitzava en els locals del temple i es complementaven amb activitats de lleure.

¹⁰ Aquest edifici a què fa referència és l'actual edificació en desús que existeix entre els edificis Sant Mateu i Sant Felip.

*Bendición - Dedicación Templo Parroquial
de San Pedro y San Pablo Sacelades*

Ciudad
Cooperativa
Tarragona

27 de Abril
1975

Portada del programa de mà de la benedicció del temple parroquial

*27 d'abril de 1975. Benedicció del temple parroquial.
L'escolanet que assisteix el Dr. Pont és Vicente Marín. Al darrere Mn. Josep Maria Pairot*

El segon camp de què parlàvem era el de la *joventut*. Mn. Josep Maria Pairoto actuà de manera carismàtica amb una bona colla de joves que al voltant de la comunitat desenvoluparen, a manera de club, activitats lúdiques i culturals. La figura del rector sens dubte atreia la joventut i provocava certa contradicció en la gent gran: era un sacerdot que vestia pantalons de campana, amb el cabell llarg i no portava «clairman»! Treballava com a secretari a les oficines de la Cooperativa, era president de la recent fundada Unión Deportiva San Pedro y San Pablo i a més conduïa un sis-cents verd amb un gran adhesiu del Bugs Bunny a la porta! Aquesta imatge lligava amb l'esperit juvenil de l'època i contrariava molta gent que el titllava de «hippie» i de «comunista». Va donar moltes possibilitats a aquestes generacions joves que, amarades de l'esperit del maig del 68 van beure d'una certa formació humanística cristiana en el si de la parròquia, però, finalment no perseveraren en la vida de la comunitat. Paral·lelament decidí invertir en la formació d'un nodrit grup d'escolans, avui homes amb responsabilitats eclesials.

En aquest període inicial, la relació entre la *comunitat parroquial i la vida institucional del barri* era molt fluïda. Ambdues realitats es trobaven estretament unides. La significació política de la Cooperativa, o si es prefereix, el seu tarannà, i l'època que es vivia (dictadura franquista) propiciaven que en tots els actes públics la participació de la parròquia fos inqüestionable. D'altra banda no hi ha dubte que en els primers moments el perfil de Sant Pere i Sant Pau era més semblant a un poble que a una ciutat dormitori. Ho corrobora el testimoniatge de Mn. Josep Maria Pairoto en paraules recollides per Pujadas i Bardají:

Vaig arribar al barri l'estiu de 1972, quan encara no vivia ningú aquí, per poder anar rebent i atendre a la gent que anava arribant i penso que això va anar molt bé. D'aquesta manera vaig conèixer a tots els veïns de la primera promoció. Aleshores això era com un poble, tots es coneixien entre ells, es tractaven... S'organitzaven moltes coses conjuntament, moltes festes i la gent participava molt. Existia un esperit comunitari. Ara [1987] les coses son distintes, això s'ha fet molt gran i la gent ja no se sent tan vinculada a la comunitat.¹¹

FINS AL 10È ANIVERSARI (1976-1983)

El dia 27 d'abril de 1976 es va celebrar el *primer aniversari de la benedicció del temple* parroquial amb una eucaristia presidida pel senyor arquebisbe Josep Pont i Gol i amb la inauguració d'un relleu que decorava el frontal del temple obra de Frederic Pelluz i el relleu de «La vinguda de la fe» de Joan Curieses.¹²

El mes de juny de 1978, el rector de la parròquia va ser nomenat secretari particular del senyor arquebisbe. A més d'aquesta responsabilitat va haver d'assumir la tasca de la rectoria de la parròquia.

¹¹ PUJADAS, J., i BARDAJÍ, F., *Opus cit.*, 241.

¹² Vegeu pàgs. 78 i 81

Aquest fet provocà un triple efecte sobre la comunitat: el primer va ser negatiu, ja que fins la tardor de l'any 1979 la parròquia va viure mancada d'una atenció més personalitzada del seu pastor. L'agenda, sovint apretadíssima, del senyor arquebisbe feia que la majoria de festivitats dominicals la parròquia no pogués compartir la festa eucarística amb el seu rector. Tot un rosari de preveres van passar per la nostra comunitat fent les necessàries substitucions. Amb tot, i com a segon efecte positiu, els feligresos van haver d'assumir algunes tasques pastorals de manera directa, en especial la gent jove, que començà a exercir responsabilitats de despatx i de catequesi fonamentalment. En aquest últim camp la tasca de sor Bibiana Huidobro fou especialment rellevant. El tercer efecte i potser el més feliç va ser poder gaudir d'un contacte més directe de la comunitat amb l'*arquebisbe Pont i Gol*. Efectivament, gràcies a Mn. Pairot i a l'estima que el prelat sentia per una comunitat jove que ell mateix havia creat i impulsat, la presència familiar de l'arquebisbe va esdevenir tot un privilegi quotidià. Fins al seu retir a Solsona per qüestions de salut va estar incardinat a la nostra parròquia com un més. El seu caràcter afable i directe amb totes les persones de la comunitat li ha fet valdre un lloc ben destacat en el cor de la parròquia. Ell mateix ho declarava de manera pública i personal.

El rector de la parròquia, veient que era imprescindible acabar amb la situació de provisionalitat esmentada, decidí plantejar la necessitat d'un prevere col·laborador. I és així com l'any 1979 s'integrà a la comunitat *Mn. Joaquim Clavé Casellas*. No dubto a considerar aquest fet com un punt essencial en la història de la formació de la nostra comunitat. La seva tasca fonamental consistí a plantejar una autèntica proposta ordenadora i vertebradora en el camp de l'administració i de la pastoral. En certa manera, podríem dir que dibuixà un autèntic organigrama en el qual es reordenaren i es crearen els diferents serveis per als camps d'acció pastoral que la comunitat precisava per a la seva pròpia vida interna i per a la seva tasca evangelitzadora. Podríem situar en aquest moment el punt d'inici d'una comunitat madura.

Així ho constata l'acta de la segona visita pastoral de l'arquebisbe Pont i Gol el 13 de juny de 1982, on diu textualment: «Ha trobat la parròquia força organitzada i amb feligresos dedicats a les diferents tasques pastorals. Que es continuï en aquesta línia de comunitat viva al servei de tothom, principalment dels nens, joves i ancians.»¹³

Constatem també en aquesta visita un interès especial per part del prelat per integrar de manera més activa la *comunitat de Germans de les Escoles Cristianes*. Així doncs, es desplaçà al Col·legi La Salle per tal de convidar-los a una efectiva col·laboració en les tasques pastorals de la parròquia. Aquesta acció va tenir fruits importants i en els següents anys es va materialitzar en una participació molt positiva per part dels germans en el camp de la catequesi o en la seva presència en el Consell Pastoral Parroquial, en especial la del germà Jesús Núñez.

¹³ Cit. *Llibre de memòries de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades*, foli 5.

*14 de juny de 1980. Terceres confirmacions conferides pel Dr. Pont i Gol.
A la part superior, sor Bibiana Huidobro i Mn. Josep Maria Pairot entre els joves*

En aquesta mateixa visita pastoral es traslladà a la residència de les *germanes de la Sagrada Família d'Urgell*, ubicades al camí de Viladegats. Sens dubte, aquesta trobada va tenir un caire encoratjador i d'agraïment per la seva exemplar integració en el treball pastoral de la parròquia. D'aquesta comunitat, present entre nosaltres des del 3 de març de 1978,¹⁴ no dubto tampoc a valorar la seva presència com un autèntic do de Déu. La seva abnegadíssima i silenciosa tasca en el camp de la catequesi, de la litúrgia i especialment de la pastoral de la salut ho confirma. El seu contacte humà amb la comunitat ha establert amb els anys autèntics lligams d'amistat, i el seu treball constant i fecund arriba fins als nostres dies. Qui no recorda les germanes Josefina, Montse, Elisa, Roser, Pilar, Antònia o Benigna, entre altres. En el present any la comunitat ens ha deixat físicament, però continua viva en el nostre record. A la marxa d'aquesta comunitat se li suma l'arribada d'una altra comunitat constituïda per quatre religioses dominiques que estableixen residència a l'edifici Xile, i que s'incorporen a les tasques pastorals de la comunitat.

El dia 1 d'octubre de 1982 es va incorporar a la nostra comunitat el seminarista *Vicenç Ribas* amb l'objectiu de col·laborar amb la comunitat, i va ser ordenat en el nostre temple parroquial el 30 de gener de 1983 pel Dr. Pont i Gol. Va ser la primera ordenació sacerdotal que la nostra església ha acollit. El temple s'omplí de fidels i concelebraren en la celebració trenta-sis sacerdots. Mn. Vicenç va ser també molt apreciat per tota la comunitat pel seu caràcter atent i molt humà. Home de grans dots intel·lectuals, es va fer sincer amic dels joves de la parròquia i un gran formador. El vam estimar molt i d'ell vam aprendre grans lliçons d'humanitat i d'humilitat. També alguna de gran coratge! L'any 1984 deixà de ser el nostre vicari per a ser traslladat a la parròquia de Santa Maria de Cambrils.

El 7 de novembre de 1982, membres de la comunitat assistiren a la *missa dominical que presidí el papa Joan Pau II* a l'estadi del Futbol Club Barcelona amb motiu de la seva visita pastoral a Espanya.

També l'any 1982 neix a la comunitat el *Grup de Joves Cristians Sescelades* amb la finalitat de ser un element vertebrador de les iniciatives juvenils i un focus d'atracció per als joves no integrats dintre del món d'Església. Amb el temps les seves funcions es materialitzaren en accions concretes encaminades d'una banda a les tasques socials, principalment benèfiques i culturals, i a la formació cristiana i humana dels seus integrants. El primer president fou Andreu Muñoz (1982-1985) al qual seguiren: Marcel Pallejà (1985-1986), Toñi Morales (1986-1987), Andreu Muñoz (1987-1988), José Antonio Gómez (1988-1989), Jesús Mármol (1989-1990), Belén Ortiz (1990-1992), Michel Marín (1992-1995), Jorge Quílez, Jordi Tinoco, Loli Figueras i Inma Tenor (1995-1997). Actualment és integrat per una trentena de joves d'edats compreses entre els 16 i 25 anys presidits per la Loli Figueras i Inma Tenor amb uns estatuts propis reconeguts per la comunitat parroquial. També es troba inscrit en la Conselleria de Joventut de

¹⁴ En aquesta data s'instal·len a Mas de Sant Roc, tot i que eren a Tarragona des de la fundació de l'hospital de la Creu Roja.

Estiu de 1983. Gessa (Vall d'Aran). Els joves de la parròquia i nens aranesos amb Mn. Josep M. Pairot (dreta) i Mn. Vicenç Ribas (fila superior, tercer de la dreta). Aquestes entranyables sortides preparades per Mn. Pairot constituïren autèntiques experiències de convivència i formació

la Generalitat de Catalunya i a l'Ajuntament de Tarragona.¹⁵ El Grup de Joves, com anirem veient, ha exercit un paper molt rellevant en la vida i en la pastoral de la nostra comunitat.

L'any 1983 va ser un any força especial. Un conjunt d'esdeveniments van marcar de manera significativa la vida de la comunitat. Per començar, la parròquia celebrava el *10è aniversari de la fundació de la comunitat parroquial*, el mateix any es jubilava el Dr. Pont i Gol i feia la seva entrada l'arquebisbe Ramon Torrella.

Així doncs, i amb motiu de l'aniversari, el dia 13 de febrer va celebrar-se una missa solemne que presidí l'arquebisbe Dr. Pont i Gol, amb qui concelebraren Mn. Josep Maria Pairo i Mn. Vicenç Ribas, en la qual es van batejar set infants. A l'acabament de la missa una coral interpretà peces tradicionals catalanes. També en el decurs d'aquest any, i amb motiu d'aquesta efemèride, el Grup de Joves interpretà, per Setmana Santa, a l'interior del temple, l'obra teatral *La sombra de la Cruz*, d'Andreu Muñoz Melgar, inspirada en la passió i resurrecció de Jesucrist. Aquesta escenificació de la Passió va ser la primera representació d'aquest tipus que es va realitzar a la ciutat de Tarragona. Fou una activitat que va marcar profundament els joves i una autèntica plataforma de projectes futurs. L'obra teatral participà també en la I Mostra Juvenil de Teatre organitzada per la Generalitat de Catalunya, i es va representar també al barri de Sant Salvador, a Bràfim i a Tarragona. El 10è aniversari també va comportar obres de millora i embelliment a la capella del Santíssim i del Baptisteri.¹⁶

El mateix any, i coincidint amb la jubilació de l'arquebisbe Pont i Gol, els joves organitzaren i coordinaren un homenatge de les parròquies tarragonines al prelat. L'esmentat homenatge va tenir un gran èxit i es va fer de manera molt emotiva el 20 de març al Col·legi Sant Pau.¹⁷

LA PARRÒQUIA CREIX (1984-1992)

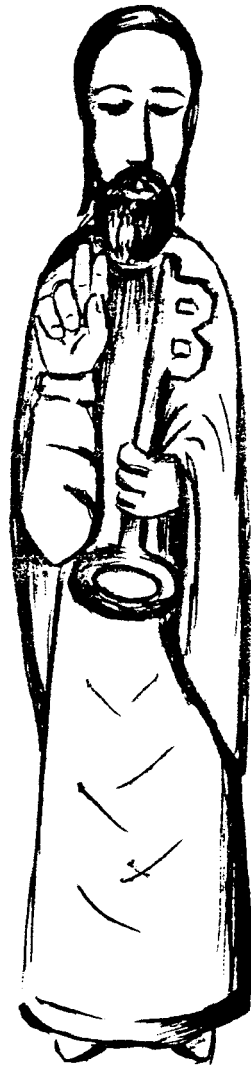
Els fruits de l'activitat pastoral dels anys precedents i el creixement urbanístic de la barriada va exigir a la nostra comunitat plantejar-se la necessitat de trobar nous espais per poder realitzar les activitats que es desenvolupaven a la parròquia, fonamentalment per a la catequesi i l'esplai infantil, que exigien ambients més idonis i preparats. Cal ressenyar en aquest punt que totes aquestes activitats es realitzaven a l'interior del temple, a la caixa d'escapes que comuniquen el temple amb la plaça inferior de la parròquia i en una sala sota la capella del Santíssim (avui part del centre de pastoral) que també

¹⁵ Una ressenya de les activitats del grup fins l'any 1990 la trobareu en el programa de mà de l'obra teatral *La Passió de Sant Fructuós*, de 29 de juny de 1990.

¹⁶ Vegeu pàgs. 96 i 89

¹⁷ Vegeu DDAA, *Presència i fidelitat encara*, Tarragona, 1987, pàg. 257, i *Diario Español de Tarragona*, 23/03/83, pàg. 5.

Logotip del 10è aniversari de la creació de la parròquia.

10è
ANNIVERSARI

de la
creació
de la

COMUNITAT PARROQUIAL
de St. Pere i St. Pau Sacelades
TARRAGONA (1972-1982)

*Setmana Santa de 1983. Els joves de la parròquia representen a l'interior del temple
«La sombra de la Cruz»*

s'utilitzava com a garatge. Es van vendre els dos pisos de l'edifici Sant Joan i, mitjançant ajudes i un crèdit de l'Arquebisbat, es construí el nou edifici (amb rectoria, garatge i sales per a les activitats pastorals). El projecte començà a construir-se l'octubre de 1984. Durant les obres les activitats de l'esplai infantil i juvenil es desenvoluparen en uns locals llogats a l'edifici Cuba. Posteriorment es construí la tanca al voltant dels terrenys del temple parroquial. Podem recordar la polèmica que aquest fet va generar en el barri. L'anomenaven *la muralla del cura*. En el rerefons hi havia la por que al cap d'uns anys de pas públic i lliure l'Ajuntament pogués convertir la plaça en pública, com de cert sabíem que es volia fer. D'altra banda, la rectoria i l'edifici en general precisaven d'una més gran protecció. A la llarga, l'obra va esdevenir molt útil per a la comunitat i va permetre potenciar un espai bonic i de pau del qual tots els veïns poden fruit.

La *inauguració i benedicció de l'anomenat Centre de Pastoral Sescelades* es va celebrar el 27 d'octubre de 1985. Va presidir l'acte i la celebració eucarística l'*arquebisbe Ramon Torrella Cascante*, que descobrí una placa en el rebedor dels nous locals. A més de la celebració eucarística es van confirmar trenta-quatre joves, la majoria membres actius de la parròquia. La celebració també va estar assistida per Mn. Joan Aragonès, vicari general; Mn. Miquel Barbarà, vicari de pastoral; el rector de la parròquia, Mn. Josep Maria Pairet, i el diaca Mn. Evarist Gómez.

Dintre d'aquesta joiosa diada també es va retre un *homenatge al Dr. Pont i Gol* que va consistir en el descobriment d'una placa de marbre blanc encastada en roca del Mèdol amb la inscripció: «En recordança de l'Arquebisbe Pont i Gol, 27-X-85». El monument està situat a l'ombra de l'olivera davant de la façana de la parròquia, i curiosament pot tenir una preciosa lectura simbòlica, ja que ha estat un signe emblemàtic de la parròquia per ser un arbre que dona fruits i és signe de pau. És, doncs, la parròquia, qui acull el monument de l'arquebisbe Josep. El marbre és signe de noblesa, com la del prelat, i la pedra del Mèdol neix de les entranyes mateixes de la nostra terra. A l'acte hi va assistir també el bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Dr. Joan Martí. La diada va continuar amb un dinar de germanor amb un centenar de feligresos que van poder gaudir de la projecció d'unes pel·lícules inèdites de la creació de la Ciutat Cooperativa, propietat de la parròquia. També el Grup de Joves va projectar un interessant *àudiovisual titulat «XIII anys de camí»*, que recollia la història de la parròquia en còmic des dels seus inicis fins a l'any 1985. A l'acabament es va obsequiar els bisbes amb una reproducció en ceràmica de l'obra «La vinguda de la fe», de Mn. Curieses, realitzada per Jordi Salvat Calvo. Cal apuntar encara que el naixement de la revista *Elaià*, val a dir l'aparició del primer i modestíssim número 1, es va produir en aquesta celebració. La primera revista es va repartir a tots els comensals a l'hora de les postres.

L'estiu de 1985, una colla del Grup de Joves Cristians Sescelades organitzen un pelegrinatge a peu fins a Montserrat. Allí són acollits per part de la comunitat parroquial que s'havia desplaçat en autocar, i junts lliuren a la Mare de Déu de Montserrat una banderola del Grup brodada a mà per Àngela Maestro. Deu anys més tard, el mes de juliol de 1995, el Grup de Joves faria la mateixa empresa.

*26 de desembre de 1984. Obres de construcció del Centre de Pastoral Sescelades
i de la nova rectoria*

27 d'octubre de 1985. Inauguració del monument al Dr. Pont i Gol a la plaça de l'Església

*27 d'octubre de 1985. Inauguració i benedicció del Centre de Pastoral Sescelades
per l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Ramon Torrella*

En aquest temps també, els joves i el rector de la parròquia potenciaren la *Missa d'Infants*, concebuda d'una manera didàctica i activa, que omplí durant diversos anys el temple d'infants. S'arribà a comptabilitzar en aquestes celebracions una mitjana de 400 nens i nenes.

Un element molt important en la dinàmica pastoral de la nostra comunitat va ser *Evarist Gómez*, que es va incorporar a la nostra comunitat com a seminarista i va rebre l'ordenació sacerdotal a la nostra parròquia el 15 de desembre de 1985. Va ser ordenat pel Dr. Ramon Torrella. Era la segona ordenació sacerdotal que es realitzava en la nostra jove parròquia i el temple era ple de feligresos. Concelebraren amb el senyor arquebisbe, el vicari general, Mn. Joan Aragonés; el vicari episcopal de zona, Mn. Miquel Barbarà; el rector de la parròquia, Mn. Josep Maria Pairo, i quaranta preveres més. Mn. Evarist Gómez va ser aleshores nomenat vicari. El seu tarannà humil, preocupat i proper a la gent de la comunitat el convertiren de seguida en una persona molt valorada i estimada. La seva dedicació, en especial al món de la catequesi, constituí una de les seves aportacions més positives a la història de la parròquia.

En aquest any, a l'octubre, es creà també l'*Esplai de la dona* anomenat *Ave Maria*, sota la iniciativa de Paquita Boltó, Elisenda Casals i la germana Elisa Majoral. Aquest esplai es formà amb la intenció d'oferir un servei de formació i d'amistat per a la dona. En aquest sentit és la primera entitat d'aquestes característiques creades al barri per acomplir una gran funció social. La primera presidenta fou Paquita Boltó, que coordinà unes cinquanta dones i tallers de tota mena (macramé, màquina, dibuix, català, punta de coixí i costura). També es van crear, sota la coordinació de Montesión Laínez, uns tallers especials per a noies que actualment coordina Núria Castilla. El grup s'ha caracteritzat, entre altres coses, per la seva il·lusió i generositat envers altres grups. Sempre han estat un suport incondicional per al Grup de Joves (pessebres vivents, *La Passió de Sant Fructuós...*), i també han ofert el seu servei a la diòcesi a través de la seva col·laboració amb el Museu Bíblic Tarraconense. Un gran esperit comunicatiu ha portat a organitzar activitats obertes, com les tradicionals exposicions de treballs a final de curs. L'any 1989 obren un programa radiofònic a Ràdio Sant Pere i Sant Pau i creen una coral anomenada *Estima, somriu i canta*. L'any 1990 (del 26 al 28 de gener) són convidades per l'Institut Català de la Dona a participar en el congrés «La dona pot fer-ho» amb un stand en el Palau de Congressos de Barcelona. Poc després, el 8 de març de 1990 participen a Cambrils en el Dia de la Dona Treballadora. L'any 1992 participen en la Trobada de Barris d'Història Recent al Poble Espanyol de Barcelona. L'any 1993 la coral participa a la plaça del Rei de Tarragona en el cicle «Música per la pau» contra la guerra a Bòsnia i Hercegovina. El 26 de juny de 1994 organitzen, amb la regidoria de cultura de l'Ajuntament de Tarragona, el premi Sant Jordi. L'any 1992 prengué el relleu de la presidència Núria Castilla, i actualment Montserrat Prim, amb un total d'un setanta dones inscrites i amb la col·laboració de les monitores Ana López, Núria Castilla, Pilar Méndez, Dolores Ambrós, Paquita Boltó, Isabel Calero, María Luz Fernández. En nombroses ocasions també han rebut la inestimable col·laboració de Ramon Sabaté.

Estiu de 1985 i 1995. Membres del Grup de Joves al Cambril del Monestir de la Mare de Déu de Montserrat després del seu pelegrinatge a peu.

*22 de juny de 1994. Exposició de final de curs amb els treballs de l'Esplai de la dona.
Les dones amb Mn. Joan Magí i representants de l'Ajuntament*

El mateix any, en aquest cas el 2 de juliol, la nostra comunitat fou un dels escenaris del *col·loqui europeu de parròquies*. Efectivament, a les vuit del vespre d'aquest dia, un grup de laics compromesos van acollir un grup de participants d'aquest fòrum amb els quals dialogaren i compartiren pregària i un sopar de germanor. La nostra parròquia donava signes de maduresa i de comunió eclesial. *La parròquia s'obre al servei intereclesial* en una mostra de generositat i sentit de la responsabilitat. L'any 1986, tres membres de la comunitat són designats per a tenir responsabilitats diocesanes: la germana Roser Armengol com a delegada diocesana de Pastoral Sanitària, Xavier Rius com a president de Càritas Interparroquial i el titular d'aquestes línies com a membre del Consell Diocesà de Pastoral. Des d'aleshores sempre la parròquia ha contribuït amb l'Església mare amb feligresos compromesos en les diferents tasques eclesials diocesanes. Convé destacar aquí la presència de membres de la parròquia en el servei de la Casa de Transeünts de Càritas Diocesana o en la participació en tasques de «brancadier» o infermeria en els pelegrinatges de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes.

La sensibilitat de la parròquia en determinats camps va anar creixent d'una manera molt important. Aquest és el cas de la *pastoral de la salut i l'atenció als malalts de la comunitat*. Fins i tot dintre d'aquest grup dirigit per la germana Roser Armengol hi havia un col·lectiu de joves (Marta Castillo, Carmen Cerro, Mónica Cotano, Gaby Ndjolí, Lluís Rodríguez i Maite Muñoz), coordinats per Virginia Mari que visitaven malalts de la parròquia i disminuïts a Villablanca, i que estaven integrats en el moviment de la FRATER. En aquest context cal ressenyar com a il·lustració la gran diada celebrada el 27 d'abril de 1986. Sota el lema «Els malalts ens evangelitzen», la comunitat celebrà una eucaristia on s'administrà la santa unció a quatre malalts i a divuit ancians. Mn. Evarist Gómez, que presidí la celebració, recordà als assistents l'atenció primordial vers els malalts i la gent gran, per part de la comunitat cristiana. Els joves que formaven part d'aquest servei realitzaren i estrenaren aquest dia un interessant audiovisual sobre la seva activitat. A l'acabament el Grup d'Activitats de Confirmació (una mena d'esplai per als joves que es confirmaven) s'encarregà d'amenitzar una festa en honor d'aquest col·lectiu, i representaren l'obra teatral *Hoy habla una paloma*, d'Andreu Muñoz, que prèviament havia estat seleccionada per la Generalitat de Catalunya per a representar-la a Barcelona en el marc d'una mostra de teatre juvenil al Palau de Congressos de Montjuïc. Posteriorment, el grup de joves dedicat a la pastoral sanitària fou potenciat per Lluís Maria Rius, Marian Moreno i M^a del Carmen Sánchez.

Certament, la comunitat en aquests moments ja estava estructurada amb una gran diversitat de grups que treballaven en els *principals camps d'acció pastorals*. En aquest any els esmentats grups eren: Consell Pastoral,¹⁸ Grup de Catequesi, Grup de Càritas i visitadors de malalts, Esplai infantil, Esplai

¹⁸ El Consell Pastoral ha constituït de sempre un element vertebrador indispensable per a la parròquia, perquè aquest òrgan és expressió, en l'eclesiologia del Vaticà II, de la comunió i de la corresponsabilitat, i té com a principal objectiu la programació, coordinació, animació i revisió de la globalitat de l'acció pastoral. Els membres que el formen representen els diferents serveis de la comunitat, realitats i d'altres que poden ser designats pel rector.

juvenil (GAC), Grup de matrimonis, Servei de neteja, Equip de professors de religió, Grup de preparació per a la litúrgia, Equip d'acolliment a nuvis i pares que volen batejar, Grup de Joves, Esplai de la dona. Mentre la parròquia s'estructurava d'una manera molt madura es potenciava el contacte humà de tots els seus membres. Cada cop es van anar promovent *sortides anuals* d'interès cultural que fomentessin la convivència. Així, el 5 de juliol de 1986 s'organitzà una sortida a Vic, al Santuari de la Gleva i al monestir de Santa Maria de l'Estany. En els anys consecutius es potenciaren sortides el mes d'abril per gaudir dels drames sacres de la Passió i Resurrecció de Jesucrist a Esparraguera (1987), Olesa de Montserrat (1988), Cervera (1989) i Ulldecona (1990), o de contingut turístic a final de curs, com les sortides a Girona (1987), Delta de l'Ebre (1988), Morella (1989), Montserrat (1990).

L'activitat constructiva també va continuar. D'aquesta manera, i gràcies a la col·laboració de la Diputació de Tarragona, s'aconseguí anivellar i pavimentar la *plaça de l'Església*. Amb aquest motiu, el 24 d'octubre de 1986 vam rebre la visita del president de la Diputació, Excel·lentíssim Senyor Josep Gomis, al qual se li va agrair l'interès dipositat en la consecució d'aquestes obres. Va participar en l'eucaristia, on foren confirmats trenta-set joves per l'arquebisbe Ramon Torrella, i posteriorment va visitar el monument dedicat a l'arquebisbe Pont i Gol.

L'any 1987 s'encetà amb una interessant revisió del compromís pastoral de la parròquia. Així, el 14 de febrer la comunitat celebrà una *assemblea parroquial amb el lema «Som una parròquia evangelitzadora?»*. La reflexió va servir per sensibilitzar sobre la necessitat de continuar treballant en favor de l'evangelització tot atorgant més vitalitat als grups. És interessant que les assemblees parroquials iniciades per Mn. Joaquim Clavé constituïren autèntics fòrums de reflexió i sensibilització no carents, a vegades, de «calorosos» debats.

La parròquia continuà col·laborant, en aquests temps, amb les iniciatives del barri. D'aquesta manera, per la festa de sant Pere i sant Pau de 1987 s'organitzà una interessant exposició gràfica de la història de Sant Pere i Sant Pau des de la seva fundació fins als nostres dies. També s'organitzà un magnífic concert amb melodies de sempre a càrrec de Miquel Castillejo. Els actes també van voler ser una celebració d'homenatge en el 80è aniversari del Dr. Pont i Gol. En aquest sentit, la comunitat ha tingut dels seus inicis un tarannà alegre i sempre disposada a celebrar. També per a ser solidària. Cal remarcar un preciós *concert* que es va realitzar el 27 de juliol de 1988 al temple parroquial amb motiu de recollir fons per al projecte de Càritas Interparroquial «Per un lloc de treball» també a càrrec de Miquel Castillejo (orgue) i del cantant anglès Michael Eatherley. Va ser un acte realment bonic. El Dr. Ramon Torrella mateix el va presenciar i va deixar sorpresos tots els assistents quan va pujar a saludar el cantant amb un anglès fluid i magistral. També s'hi trobava present l'arquebisbe Pont i Gol.

L'any 1988 deparava una notícia reeixida: de la pròpia comunitat sortia un jove disposat a preparar-se per al magisteri sacerdotal. Efectivament, *Joan Antoni López Díaz-Cano* és admès per l'arquebisbe Ramon per entrar al Seminari. Havia sortit del grup de joves i també havia estat confirmat a la parrò-

24 d'octubre de 1986. Visita del president de la Diputació, Sr. Josep Gomis, a la parròquia amb els arquebisbes Dr. Ramon Torrella i Dr. Josep Pont, i Mn. Josep Maria Pairot, entre altres

11 de setembre de 1990. Assemblea parroquial celebrada a la Selva del Camp. A més de Mn. Josep Maria Pairo i Mn. Evarist Gómez (segon de la tercera fila superior esquerra) també va participar-hi com a invitat Mn. Joaquim Clavé (el tercer de la segona fila superior esquerra)

quia. Constatem que la bona preparació catequètica dels confirmands donà fruits importants. L'any 1988 se celebraven ja les desenes confirmacions. Era el 30 d'octubre i la celebració la presidí l'arquebisbe Ramon Torrella.

L'any va cloure també amb una notícia jove: trenta-dos joves de la nostra parròquia participaren en el pelegrinatge a Roma amb motiu de la celebració del Mil·lenari de Catalunya.

En un altre ordre de coses, *la catequesi* cada cop anava assolint una estructura més sòlida. Lluny quedaven els temps de recursos i espai limitats.¹⁹ S'establí una programació més compacta que contemplava la formació religiosa i espiritual dels infants i dels joves com un procés seqüencial orientat a preparar cristians compromesos i amb una base sòlida de fe. Així s'estructuraren diferents nivells amb els conseqüents cursos: comunió (1r i 2n), postcomunió (3r, 4t, 5è i 6è), confirmació (1r i 2n) i postconfirmació. Cada grup estava format per un grup de catequistes, en total una trentena, d'entre els quals hi havia coordinadors de nivells i un coordinador general. Aquesta mena de consell de catequesi es reunia per programar, preparar activitats i estructurar la formació dels catequistes.

Els centres d'interès fonamentals que s'assignava a cada curs a nivell de programació eren, resumidament, els següents.

Comunió:

1r: Introducció a la idea de Déu Pare i Creador.

2n: Introducció a la idea de Jesús Salvador i centre de l'eucaristia.

Postcomunió:

3r: Església, comunitat sacramental.

4t: Introducció a l'Antic Testament.

5è: Introducció al Nou Testament.

6è: Introducció a la història de l'Església.

¹⁹ La catequesi sempre va tenir dificultats d'espai en la mesura que el barri anava creixent i es combinava amb activitats lúdiques per als infants. Una experiència que cal ressenyar és la viscuda en els primers moments de vida del nou temple. La parròquia formulà una petició a l'Arquebisbat per tal que cedissin els locals de les antigues escoles de la Muntanyeta de Sant Pere per a realitzar catequesi. Era l'any 1975. L'edifici, amb deficiències estructurals, va ser arranjat pels joves amb la col·laboració de dos pares: Juan Marín i Nicolás González. Durant un curs s'instal·là allí el Centre Parroquial de Catequesi. L'experiència va ser molt positiva i va servir per apropar més la realitat parroquial al nucli de la Muntanyeta. Posteriorment l'Arquebisbat va vendre l'edifici a una associació de pares per habilitar-lo com a Centre de Paràlisi Cerebral.

Festa de fi de curs de la catequesi als locals de la Muntanyeta

Una de les festes de final de curs de la catequesi i de l'esplai

Catequistes, monitors i infants a la festa de fi de curs 96/97

Confirmació:

1r: El missatge de Jesús en la nostra vida.

2n: Els cristians i la força de l'Esperit.

Postconfirmació: Grans temes de fe i de vida.

Els grups de catequesi a partir de la comunió foren nombrosos i d'ells sorgiren joves amb compromís i sensibilitat eclesial. En altres joves el procés no arrelà.

Els *catequistes* han tingut de sempre una importància cabdal en el desenvolupament de la nostra comunitat. Seria una tasca molt difícil citar totes les persones que han desenvolupat aquest ministeri. Han estat una gran quantitat des dels inicis de la comunitat. La seva formació ha estat una preocupació constant per a la parròquia i això ha comportat potenciar la seva participació a l'Escola de Catequistes Permanent, Escoles d'Estiu, Cursos Bíblics de l'Associació Bíblica de Catalunya i també a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona. Fins i tot un grup de catequistes de la parròquia arribaren a publicar un llibre sobre història de l'Església per a infants que va tenir difusió a tot Catalunya i Balears, el qual va néixer de la necessitat de crear un material experimental que cobrís les exigències temàtiques de 6è de postcomunió. El projecte fou «recolzat» per la Delegació Diocesana de Catequesi i el publicà a Sant Sadurn d'Anoia l'editorial Flama. El llibre es titulava *Tu, jo i l'Església de Jesús* i va ser realitzat per Jesús Blanco, Andrés González, Vicente Marín, Andreu Muñoz i Marcel Pallejà. Va comptar amb el pròleg de Mn. Josep Bofarull, delegat diocesà de catequesi, i les il·lustracions de Montserrat Cebrián de la parròquia de Sant Pau. Va ser presentat en el Col·legi de Periodistes de Catalunya a Tarragona el dia 6 de març de 1989. Va presidir l'acte l'arquebisbe Ramon Torrella. El material fou molt valorat en diferents àmbits eclesials.²⁰

En l'àmbit de l'*economia parroquial*, la comunitat ha tingut la sort de comptar amb membres professionals del món de la banca que han anat fent una tasca silenciosa i molt eficaç. Cal citar els noms de Jacint Rodríguez Maeso i Àngel Serres Timoneda. Aquest últim és qui actualment exerceix aquesta responsabilitat. Gràcies als seus valuosíssims escrits ha ajudat la comunitat a entendre la responsabilitat del cristià en matèria de béns materials.²¹

El mateix any, de nou els joves van esdevenir notícia importantíssima per a la societat tarragonina i catalana en general. El dia 23 d'abril de 1989 era presentat el llibre de l'obra teatral *La Passió de Sant Fructuós*, original d'Andreu Muñoz. La publicació va ser possible gràcies a l'aportació personal de l'ar-

²⁰ Vegeu *Diari de Tarragona* de 7/03/89, pàg. 6 ; *Catalunya Cristiana* de 19-25/03/89; *Església de Menorca* (Butlletí Oficial del Bisbat) 1989, núm. 6; *Catequesi* (Butlletí del Secretariat Interdiocesà de Catequesi) 1989, núm. 91.

²¹ Entre els seus articles a la revista *Elaia*, cal citar un que pel seu interès va ser publicat a nivell diocesà. Vegeu, SERRES TIMONEDA, A., «Cristianisme i diners» a *Església de Tarragona*, setembre de 1989, pàg. 12.

6 de març de 1989. Presentació del llibre «Tu, jo i l'Església de Jesús». De dreta a esquerra, Jesús Blanco, Mn. Josep Bofarull, delegat diocesà de catequesi, Dr. Ramon Torrella, Andreu Muñoz i el Sr. Josep Ramon Badia Margarit, delegat diocesà de pastoral de la salut

quebisbe Ramon Torrella, que la va costejar. L'obra teatral *La Passió de Sant Fructuós* ha constituït l'acció cultural més important que ha desenvolupat la nostra comunitat. El dia 21 de gener de 1990 l'obra s'estrenava al temple catedralici de Tarragona d'una manera brillant i viscuda com en el seu moment destacà la premsa local.²² El director mateix del rotatiu dedicà la cèlebre «Plumilla» a l'esdeveniment tot dient:

Un fuerte aplauso. Lo hicieron muy bien. Nos recordaron que Tarragona, como Roma, tuvo su circo y sus mártires. Una cincuentena de jóvenes del barrio de Sant Pere i Sant Pau escenificaron un drama sacro sobre La Passió de Sant Fructuós y el éxito les acompañó tanto en el estreno, en la Catedral, como en el Salón de la Caixa Tarragona. La tercera representación —no se la pierdan— va a ser la mejor, porque tendrá un escenario real: la arena del Anfiteatro, justamente el lugar donde, el año 259, fueron martirizados el obispo y sus diáconos. No hay fecha aún para esta representación pero parece que será en junio, cuando el tiempo sea otro, porque actualmente sería capaz de helar a un romano. El mérito de estos jóvenes actores es mucho. Desde el maestro que hace de Sant Fructuós hasta la última chica del coro, todos trabajan o asisten a clase durante la semana, y ensayan sábados y domingos. Llevaban más de un año preparando con ilusión esta obra, comenzando por la batalla del idioma, ya que solo tres son catalano-parlantes. Sólo cabe animar a que sigan. Que representen temas nuestros o, si prefieren una variación, ahí está esta breve obra teatral, escrita hace muchos años por un joven llamado Karol Wojtyła, que se titula *El taller del orfebre*.²³

Tal i com va anunciar en aquest escrit Antoni Coll Gilabert, l'obra teatral es va escenificar encara dues vegades més a l'amfiteatre de Tarragona. La primera va ser el 29 de juny de 1990, festivitat de sant Pere i sant Pau, que aplegà en el monument romà més de 1.200 persones, i posteriorment el 27 de juny de 1992 dintre dels actes del IX Centenari de la Restauració de la Seu Metropolitana i de la Repoblació del Camp i de la Ciutat de Tarragona. En aquesta última representació s'aplegaren més de 1.400 persones. Juntament amb el Grup de Joves participà la *Schola Cantorum dels Amics de la Catedral*, dirigida per Mn. Miquel Barbarà.²⁴ Com en les primeres representacions, tots els mitjans de comunicació locals i de Catalunya se'n van fer ressò.²⁵ Missatges de suport institucional van arribar de tots els sectors. Ressenyem els de caràcter eclesiàstic retallant les frases més significatives dels missatges:

²² Vegeu *Diari de Tarragona* de 21/01/90, portada i pàg. 7.

²³ Cit. *Diari de Tarragona* de 23/01/90, contraportada.

²⁴ El Grup de Joves ha tingut una gran vinculació amb aquesta entitat, ja que diverses vegades ha col·laborat en les escenografies de les Vetllades Musicals a la Catedral de Tarragona que cada any s'han anat celebrant a l'inici de l'estiu, des de l'any 1990. La més important de totes elles va ser la del 20 de juny de 1991 que va ser el marc del pòrtic dels actes del IX Centenari de la Restauració de la Seu Metropolitana de Tarragona. El Grup de Joves va representar un conjunt de quadres plàstics al claustre de la catedral que intentaren reconstruir la història del cristianisme a Tarragona des de la predicació de sant Pau fins a la restauració medieval.

²⁵ Vegeu *Diari de Tarragona* de 30/06/90, portada; *Diari de Tarragona* de 01/07/90, pàg. 8; *Nou Diari* de 26/06/92, pàg. 58; *Diari de Tarragona* de 28/06/92, portada i pàg. 13; *Nou Diari* de 30/06/92, pàg. 48.

La secretaria de Estado [...] se complace en acusar recibo del atento mensaje recientemente dirigido al Santo Padre y, mientras expresa sincero aprecio por cuanto en él manifestado, participa, en nombre de Su Santidad, la Bendición Apostólica. (*Monseñor Sepé, Asesor. Vaticà, 22/11/89*)

Les actes oficials del martiri ens en relaten el text. Vosaltres ho heu assimilat amb atenció i ho esteu vivint amb amor. I ens ho transmetreu amb gran caritat a nosaltres, els espectadors. Serà una catequesi viva i estimulant. Mercès bons amics. (*Josep Pont, arquebisbe emèrit de Tarragona, 07/11/89*)

Deseo que vuestra bella iniciativa os ayude a profundizar en las raíces de vuestra fe cristiana, y os anime a dar testimonio de Cristo con valentía. (*Mario Tagliaferri, nunci apostòlic. Madrid, 20/11/89*)

Els felicito cordialment per la representació teatral *La Passió de Sant Fructuós*, basada en les actes originals de martiri del bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi. Els desitjo els millors èxits! (*Narcís Jubany, cardenal arquebisbe de Barcelona. Barcelona, 16/01/89*)

Felicitats per la vostra iniciativa teatral de *La Passió de Sant Fructuós*. (*Joan Martí, bisbe d'Urgell. La Seu d'Urgell, 18/05/89*)

És una forma de tornar a les nostres arrels cristianes, i una interpel·lació a la nostra fidelitat de creients i fills de l'Església. (*Miquel Moncadas, bisbe de Solsona. Solsona, 23/05/89*)

Certament és un esforç per traduir en llenguatge evangelitzador per a l'home d'avui una de les millors pàgines de la nostra història. (*Teodor Úbeda, bisbe de Mallorca. Palma de Mallorca, 12/06/89*)

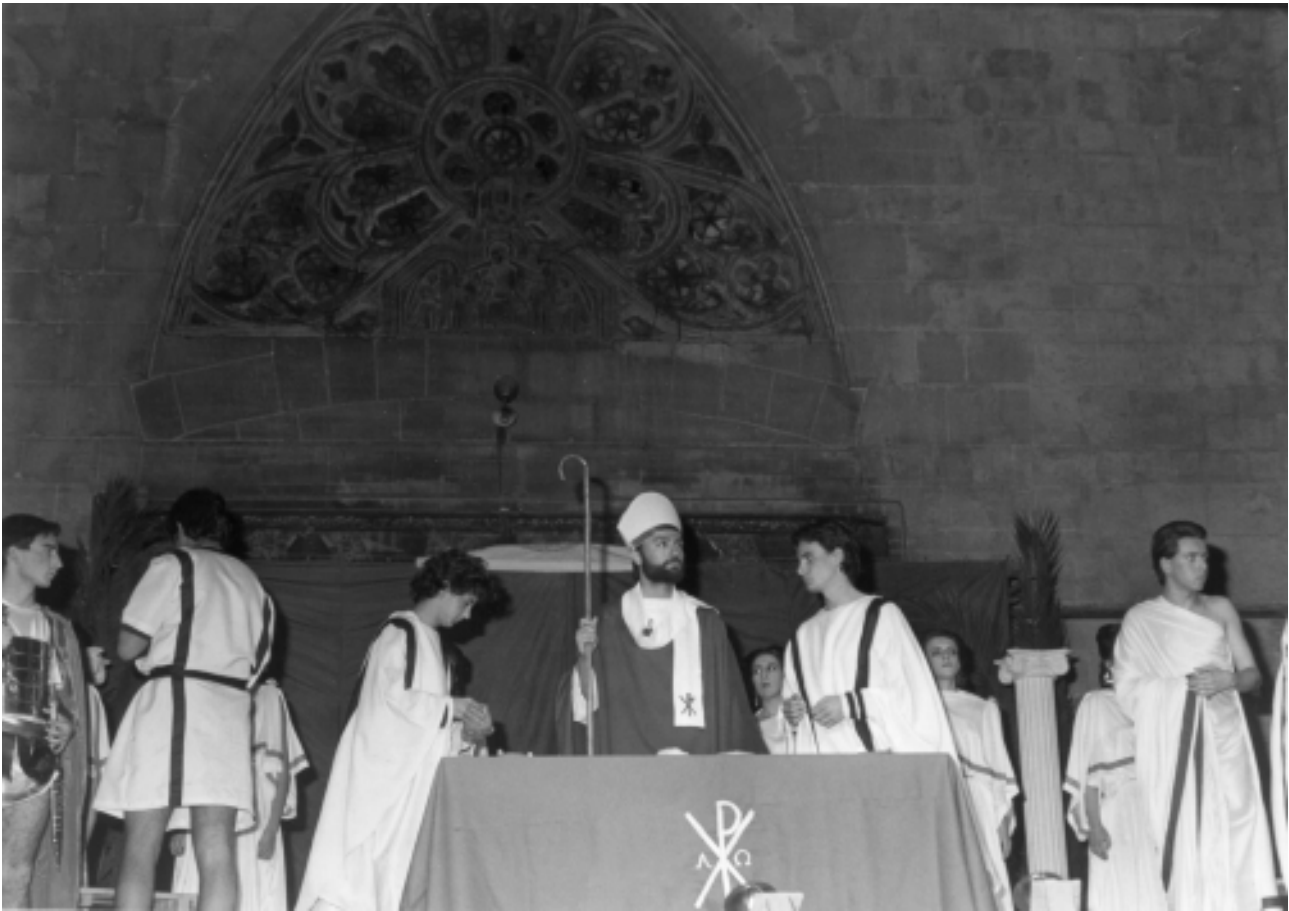
En estil menorquí us dono s'enhorabona per la gran feina que heu fet en la composició de les actes de martiri del bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi. (*Antoni Deig, Bisbe de Menorca. Ciutadella, 02/12/89*)

Us felicito per aquesta idea de fer conèixer una mica més els nostres sants i pel coratge d'emprendre una obra com aquesta. (*Sebastià M. Bardolet, abat de Montserrat. Montserrat, 20/05/89*)

Les actes del martiri del bisbe Fructuós, el primer document autèntic que testifica l'existència de cristians a Tarragona, ens permet parlar d'arrels cristianes bimil·lenàries. Esperem que això sigui el començament d'una mena de catequesi per a iniciar els joves en el coneixement de la història religiosa de Catalunya. (*Maur Esteve, abat de Poblet. Poblet, 12/08/89*)

Està presentat amb molta dignitat [...] i sobretot resultarà positiu per donar a conèixer les arrels cristianes a Tarragona. (*Edmon M. Garreta, abat de Santa Maria de Solius. Solius, 25/05/89*)

Testimoniatge d'amor solidari. El Grup de Joves Cristians Sescelades posa de bell nou en escena *La Passió de Sant Fructuós*. Però aquest cop ho fa en un escenari molt emotiu i privilegiat: allà mateix on l'arena fou regada per la sang dels nostres màrtirs. Haver escollit per a aquesta representació el dia 29 de juny no pot ser més significatiu, perquè l'Església celebra, arreu del món, la festa de sant Pere i sant Pau. També Fructuós donà prova de la seva catolicitat quan digué a aquell soldat cristià, que li demanava que es recordés d'ell, aquelles paraules que més tard comentaria sant Agustí: «Em cal tenir al pensament l'Església catòlica estesa de llevant fins a ponent.» *La Passió de Sant Fructuós* no serà una simple escenificació d'un fet històric dels nostres avantpassats, sinó que esdevindrà un signe eficaç de l'amor cristià que es fa testimoniatge viscut, puix que el Grup de Joves Cristians Sescelades posa la seva representació al servei de la Càritas Interparroquial per tal de recaptar

21 de gener de 1990. Representació de La Passió de Sant Fructuós pel Grup de Joves a l'interior del temple catedralici de Tarragona

13 d'abril de 1990. Membres de La Passió de Sant Fructuós i familiars seus amb Mn. Evarist Gómez realitzen un pelegrinatge a Roma. A la fotografia el grup al teatre romà d'Ostia Antica

29 de juny de 1990. La Passió de Sant Fructuós a l'amfiteatre de Tarragona

fons econòmics en favor de la campanya «Per un lloc de treball.»²⁶ (*Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona, 29/06/90*)

L'any 1992 també fou un any rellevant per a la comunitat, ja que *Mn. Josep Maria Pairo* *Massoni*, que havia servit la comunitat com a rector des dels seus inicis, i *Mn. Evarist Gómez Ruiz* foren traslladats per decisió episcopal a la parròquia de Vila-seca. En el seu lloc es nomenà a l'agost com a nou rector *Mn. Joan Magí i Ferré*, fins ara rector de la parròquia del Pla de Santa Maria. El 4 d'octubre es va realitzar un sentit acte d'acomiadament i agraïment als dos mossens i el primer de novembre féu l'entrada el nou rector.

DE 1993 A LA CELEBRACIÓ DEL XXV ANIVERSARI

L'arribada del nou rector marcarà una nova etapa dintre de la dinàmica pastoral de la comunitat. La primera acció que realitzà fou una circular bilingüe adreçada als veïns de Sant Pere i Sant Pau i distribuïda per totes les bústies del barri. El seu contingut el transcrivim literalment:

A tots els cristians i cristianes de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades.

Amics,

L'arquebisbe de la nostra Església de Tarragona, Ramon Torrella, m'ha enviat, com a prevere-rector, al servei de la vostra parròquia.

Em dic Joan Magí i Ferré, vaig néixer el 30/9/35 i em van ordenar prevere el 19 de març de 1961.

Acabo d'arribar de les parròquies del Pla de Santa Maria, Figuerola i Cabra del Camp, i estic disposat a exercir el meu nou ministeri parroquial amb fidelitat a l'Evangeli i a l'Església que m'envia.

He volgut escriure aquestes paraules per presentar-me a tots sense excepció. Saludo a totes les famílies i a totes les persones.

Com a cristià prevere estimo Jesucrist i l'Església amb sinceritat i alegria. Vull aportar tot el que pugui, unit a tots vosaltres, per col·laborar a sentir-nos més evangelitzats i més evangelitzadors amb la nostra vida, les nostres paraules, les nostres celebracions sacramentals, les nostres festes, la nostra convivència i la nostra presència corporal.

M'han ensenyat, i ho he meditat molt, que l'Església, des del seu començament a Jerusalem el dia de la Pentecosta, té quatre activitats imprescindibles que el llibre dels Fets dels Apòstols presenta amb aquestes paraules: «Tots es reunien per escoltar l'ensenyament dels apòstols, per compartir els béns, per partir el pa i per a la pregària» (Ac 2,42). Jo estic plenament convençut que l'Esperit Sant mou l'Església amb aquestes realitats comunitàries, i n'he fet el meu lema pastoral.

²⁶ Publicat en el programa de la representació del 29/06/90.

El primer pas és l'ensenyament dels sants apòstols: el coneixement de la paraula de Déu que hem de propagar a tots els nivells i és la base de totes les decisions de l'Església. El Concili Vaticà II en el decret *Dei Verbum* i els Papes en les seves encíclics, referents a la Bíblia, sempre recorden i fan seva una afirmació del gran escriptorista sant Jeroni: «Desconèixer l'Escriptura és desconèixer Jesucrist.» Una de les maneres concretes de dur a la pràctica aquesta activitat és la catequesi d'infants, adolescents i joves. Amb el grup de catequistes hem organitzat la catequesi del curs 1992-1993. Els que ja heu apuntat els vostres fills rebreu un paper escrit on us posem el ventall de les nostres possibilitats en catequistes, grups, dies i horaris. Esperem que creixin el nombre de catequistes per oferir la catequesi a grups d'infants més petits. De moment, comencem amb grups de segon d'EGB.

El mossèn i els catequistes actuem en nom de la comunitat cristiana parroquial, i aquesta comunitat sou tots els qui us sentiu creients i voleu serveis, ja que el segon pas, que no es pot fer bé sense el primer, diu «compartir els béns». Tots els béns: els espirituals i els materials, les qualitats, les alegries, el dol, el perdó, les necessitats, la fe, els sagraments, la cultura, la llengua, les tradicions... Els qui formem l'Església ho hem de saber compartir tot, i aquell qui no vol compartir, el qui només està aferrat a les seves idees, el qui es vol imposar als altres, el qui no accepta el diàleg sense límits, el qui passa dels altres, el qui només es fa present quan necessiten alguna cosa i encara ho vol al seu gust o al de la seva família, el qui demana les coses com si l'Església fos una botiga, si ho penseu bé, veureu com no té dret a demanar res.

Càritas i tots els grups inclosos en el Consell de Pastoral Parroquial tenim el repte de recordar, impulsar i viure el servei de la comunió, perquè el segon pas sigui un fet que creixi i es noti cada dia més.

Així podrem fer, amb més eficàcia el tercer pas, «partir el pa», o sigui, la Missa. Llavors el cos del Crist es farà notar i sentir a través nostre, i parlarà a les cases, places i carrers on ens trobem tots els qui celebrem l'Eucaristia per fer el que Jesús ens va manar: «Feu això, que és el meu memorial» (Lc 22,19). Com pot dir que creu en Jesucrist aquell qui, amb possibilitats de fer-ho, no es preocupa d'estar present a la celebració que el mateix Jesucrist ens ha dit que féssim?

La paraula de Déu ens fa descobrir l'alegria de compartir el que som i el que tenim i ens aplega a la celebració de l'Eucaristia, dels altres sagraments i dels moments de dol, esperança i alegria. Així tindrà sentit i eficàcia el quart pas, «la pregària», i podrem demanar coses bones d'acord amb l'ensenyament de Jesús, ens sentirem escoltats i pregarem amb confiança.

Amics, us he mostrat un petit esboç del que penso que ha de ser la meua línia pastoral unit a vosaltres. Les nostres limitacions ens esperonen a compartir la fe i la convivència cristiana. Els nostres patrons sant Pere i sant Pau són els grans testimonis del que pot fer qualsevol home o dona dins l'Església. Ells ens ajuden.

Els horaris de les Misses dels dies festius són els mateixos que ja hi havia, els dels dies ordinaris depèn de les circumstàncies: quan hi hagi Missa d'enterrament quedarà suprimida la Missa normal i també els dies que el meu deure em faci estar absent de la Parròquia. Els horaris de despatx, de moment segueixen com estaven.

Procurarem seguir en tot les orientacions del nostre Arquebisbat i arxiprestat. Per a la preparació i celebració dels sagraments del Baptisme i Matrimoni, us demano que vingueu a parlar a la Parròquia amb molta antelació: un naixement es preveu amb nou mesos i un casament porta anys de festeig, veniu a parlar encara que no prevegeu la data, abans de preparar qualsevol detall de la festa.

Gràcies per haver llegit aquestes meves paraules. Espero que ens anirem coneixent i estimant.

Al vostre servei,

[signatura]

Joan Magí Ferré

Sens dubte la formació i erudició de Mn. Joan Magí en el món de les sagrades Escripures ha enriquit i condicionat molts aspectes de la vida pastoral de la parròquia. Un atent estudi d'aquest primer missatge i de les seves cartes a la comunitat a través de la revista *Elaia* és suficient per apreciar clarament les línies pastorals que han determinat aquest últim període de la història de la comunitat. Es poden sintetitzar en els següents punts:

- Atenció i comprensió al fenomen del *bilingüisme* dintre de la comunitat. La llengua ha de ser fonamentalment un vehicle de comunicació, d'enriquiment cultural des de l'exigència en el respecte mutu.
- Tota acció pastoral ha de tenir com a referent bàsic *la paraula de Déu*.
- Nova estructuració en el camp de la *catequesi*. Tot mantenint els nivells existents els temaris han de tenir un referent directe en la paraula de Déu i un sincronisme *amb la litúrgia* dominical i els temps litúrgics.
- Continuïtat en la *potenciació dels diferents grups* pastorals constituïts.
- Potenciació de l'*acolliment*, informació i formació a les *famílies* que s'apropen a la comunitat per a rebre sagraments.
- Imbricació dels *sagraments en la realitat eucarística* com a expressió més viva de la comunitat cristiana.
- Atenció i integració especials dels *infants en la vida de la comunitat i en la litúrgia* (tot recuperant de bell nou la figura dels escolanets i escolanetes).
- Potenciació de la reflexió, la comunió i la materialització de les *línies del Concili Provincial Tarraconense*.
- Continuïtat en la potenciació de les *relacions de la comunitat amb les entitats socials del barri*.

El 15 de novembre es realitzà un trobada d'agermanament entre la nostra comunitat i les del Pla de Santa Maria, Cabra del Camp i Figuerola, parròquies abans presidides per Mn. Joan Magí. Aquesta entranyable experiència es féu a Scala Dei i a Poblet.

En la línia de continuar mantenint vincles d'amistat i col·laboració amb les entitats del barri cal remarcar l'excel·lent acolliment brindat a la colla castellera en la seva festa gran que des de l'any 1992 se celebra anualment en la nostra parròquia per la festivitat de Crist Rei. És així que la primera d'aquestes festes tingué lloc el 22 de novembre de 1992. Els castellers oferiren a l'interior del temple i en la celebració eucarística un pilar de quatre i un mocador amb l'escut brodat que deixaren als peus de la imatge del Sant Crist. Aquesta emotiva celebració tingué també emotives i interpelladores paraules de

Mn. Joan Magí a l'hora de referir-se a Crist com «Aquell que féu el primer pilar d'u clavat a la creu perquè no tenia pinya». L'any següent (21 de novembre) els castellers oferien un pilar de quatre i una camisa verda de la colla.

L'any 1993 es produí un gran esdeveniment del qual de manera directa la parròquia podia sentir-se'n protagonista. Durant aquest any s'acabaren d'ultimar els detalls per a la presentació en públic de la *Bíblia Catalana Traducció Interconfessional*, que va tenir lloc el 29 de setembre a la Facultat de Teologia de Catalunya, i Mn. Joan Magí, com a president de l'Associació Bíblica de Catalunya i un dels pares del projecte, presidí la taula presidencial entre autoritats religioses, polítiques del món català i erudits internacionals del món de la Bíblia.²⁷

Aquest mateix any, el dia 25 d'abril de 1993, tingué lloc l'*Aplec de l'arxiprestat de Tarragona Centre a la nostra parròquia*. Membres de les comunitats parroquials veïnes van ser acollides amb tot afecte i atencions en una diada que malgrat no tenir una gran participació fou molt viscuda i celebrada. La nostra parròquia tradicionalment havia format part de l'arxiprestat de Tarragona Perifèria. Per iniciativa de l'anterior rector, Mn. Josep Maria Pairo, juntament amb el Consell Pastoral Parroquial, i al·legant diferències sociològiques del barri respecte als altres, una major proximitat geogràfica a la ciutat i uns vincles culturals més profunds, l'Arquebisbat cursà el 28 de febrer de 1992 decret d'incorporació al nou arxiprestat.²⁸ També en el mateix mes s'edità una col·lecció de pins amb el monument de ferro forjat de Pere i Pau, el logotip del Grup de Joves, el de la catequesi, l'Esplai Infantil i l'Esplai de la dona.

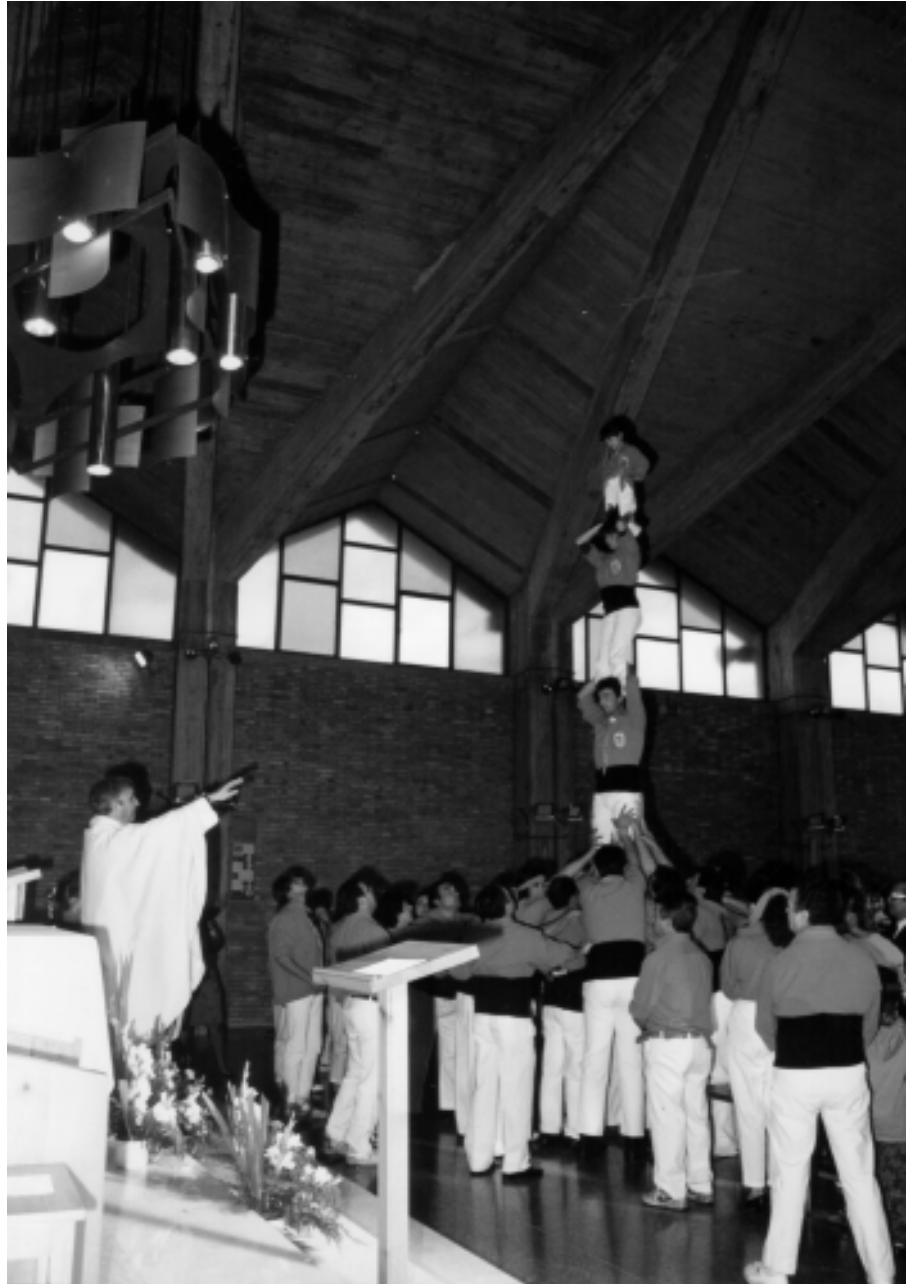
L'any 1994, tot responent a la crida de l'arquebisbe de Tarragona a participar activament en la *preparació del Concili Provincial Tarraconense*, s'organitzen, al mes de gener, a la parròquia, tres grups de treball, estudi i reflexió sobre els temes proposats pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Durant aquest any també es va celebrar el 10è aniversari del *Centre d'Esplai Infantil Sescelades*. Aquesta entitat té els seus precedents en la metodologia catequètica que sor Bibiana utilitzà des dels principis de la parròquia. La catequesi oferia una estona d'activitats lúdiques que la feien més atractiva als infants. Progressivament, el creixement de la catequesi, del barri, les necessitats de subvencions i les conseqüents exigències institucionals fan que els joves de la parròquia optin per crear aquest servei i adscriure'l de manera oficial al Servei de Colònies de Vacances de Tarragona, federació en la qual es troben integrats tots els esplais de la nostra arxidiòcesi. Aquest esplai és un servei que pretén educar els infants en el temps del lleure des d'una dimensió humanista i cristiana tot transmetent-los els valors evangèlics propis de la comunitat a la qual pertanyen. És en aquest sentit una magnífica eina de pedago-

²⁷ Sobre l'acte i la naturalesa de l'esdeveniment vegeu *Butlletí de l'Associació Bíblica de Catalunya*, núm. 46, març de 1994, pàg. 3-14.

²⁸ La notícia d'aquest esdeveniment a *Església de Tarragona*, núm. 50, maig de 1992, pàg. 31, i publicat a *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona*, març 1992, pàg. 11.

Mn. Joan Magí beneeix la colla castellera de Sant Pere i Sant Pau que ofereixen un pilar de quatre.

gia catequètica. En els seus inicis (1984) l'esplai contava amb uns tres-cents infants i una cinquantena de monitors. No cal dir que l'esplai, durant els seus primers anys d'existència, jugà un paper social de primer ordre perquè era l'única institució d'aquestes característiques que existia al barri. L'estructura de l'esplai consta de tallers educatius i activitats que potencien coneixements, habilitats i actituds dels infants mentre es diverteixen i es relacionen. A l'estiu tenien lloc les tradicionals colònies d'estiu, interrompudes des de l'any 1992. Han constituït des de sempre un complement extraordinari a aquesta tasca educativa i catequètica. Les primeres colònies se celebraren a Valldossera (1984, 1985 i 1986). En aquest poblet de l'Alt Camp la parròquia va compartir amb la de Sant Salvador la gestió d'una casa de colònies adossada al temple parroquial durant pocs anys. Els anys següents les colònies es desenvoluparen a Ulldemolins (1987), Gessa a la Vall d'Aran (1988 i 1989), Scala Dei (1990), Querol (1991) i Gessa (1992). El primer director de l'esplai fou Jesús Blanco, al qual seguiren Mª José Rubiales (1986-1987), Jesús Blanco (1987-1989), Jesús Blanco i Andrés González (1989-1991), José Antonio Gómez i M^a del Carmen González (1991-1993), M^a del Carmen González (1993-1996) i Jordi Borràs (1996-1997). Actualment l'esplai està constituït per uns cinquanta infants i deu monitors.

El 30 d'abril de 1994 el Grup de Joves de la parròquia és convidat a participar en la Trobada Diocesana de Confirmands. A la platja del Miracle fan una recreació escènica de l'arribada dels apòstols en barca a les platges de Tarragona per convidar els joves a participar en l'aventura de ser autèntics testimonis de Crist en el seu món. L'acte es revestí d'una estètica extraordinària que aixecà els aplaudiments dels assistents i les felicitacions dels organitzadors. Entre aquests joves hi havia *Joan Anton López* que el 10 de juny del mateix any era ordenat, per l'arquebisbe Ramon Torrella, *lector i acòlit* al nostre temple parroquial.

El dia de la festa major (26 de juny), la Unió Esportiva del barri participà en la festa, i amb la col·laboració de l'Esplai de la Dona es convidà a cantar a la missa major el *Cor Ciutat de Tarragona*, i l'11 de setembre l'Associació de Veïns *La Unió* del nostre barri, que celebren aquests dies la seva festa major, conviden a cantar a la parròquia l'*Orfeó de Flix*. Convé aclarir que la festa major del barri ha estat tradicionalment la del dia de Sant Pere i Sant Pau, potenciada des dels inicis per la Cooperativa. Posteriorment i després d'uns anys de decadència, la festa va ser recollida per l'Associació de Veïns de Sant Pere i Sant Pau. Paral·lelament els veïns de l'anomenada cinquena promoció començaren a fer la festa major coincidint amb la de la ciutat de Tarragona. Aquesta tradició fou recollida per la segona Associació de Veïns sorgida al nostre barri i anomenada *La Unió*. D'aquesta manera avui el barri viu de manera il·lògica dues «festes majors». La manca de diàleg i entesa i la rivalitat entre les dues associacions ha plantejat sovint seriosos problemes. La parròquia ha mantingut una postura sempre prudent i marginal, tot acollint totes les entitats tant de caire polític com veïnal, cultural o esportiu del barri amb un esperit fratern i conciliador. La tradició acollidora de la parròquia és en aquest sentit llarga i fecunda. Des dels primers anys de la vida del barri i abans que aquest disposés d'infraestructures o equipaments culturals

Anys 80. Diada de l'esplai i la catequesi a l'amfiteatre de Tarragona

Estiu de 1987. Colònies de l'esplai infantil a Ulldemolins

(principalment centre cívic), les seves instal·lacions han servit a la majoria de grups per a poder projectar moltes activitats.

L'any 1995, any del Concili Provincial Tarraconense, la nostra parròquia va viure experiències molt interessants. A la joiosa celebració d'aquest gran esdeveniment de la nostra Església s'ha de sumar la celebració del *20è aniversari de la benedicció del temple parroquial* celebrat el dia 27 d'abril de 1995. En una crònica recollida per Marcel Pallejà se'ns descriu aquesta diada:

El dia 27 d'abril de 1995, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, sent rector Mn. Joan Magí i Ferré, es va celebrar el 20è aniversari de la benedicció del Temple Parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades. L'esmen-tada efemèride es va festejar amb la celebració d'una eucaristia, la inauguració d'una exposició retrospectiva sobre la història de la parròquia i un berenar de germanor als locals del Centre de Pastoral.

Amb l'assistència d'unes cent cinquanta persones, l'eucaristia es va celebrar en un clima de recolliment, pregària i silenci. Presidí l'eucaristia Mn. Joan Magí i l'assistiren Mn. Josep M. Pairo, rector de la nostra parròquia entre 1972 i 1992, i Mn. Joaquim Clavé, col·laborador adjunt entre 1979 i 1982. En una càlida homilia, Mn. Joan Magí va insistir en el sentit que la comunitat és una realitat viva que es construeix dia a dia. L'aniversari no és de les pedres sinó de les persones que integren aquesta comunitat. Amb l'ajuda de la Paraula de Déu hem de projectar la comunitat cap al futur.

Acabada l'eucaristia Mn. Joan Magí mostrà a Mn. J. M. Pairo i Mn. J. Clavé l'exposició que s'havia preparat a la capella del Santíssim i d'aquesta manera es donà per inaugurada. A continuació tots els feligresos la van poder admirar. L'exposició recollia una mostra fotogràfica de la història gràfica de la parròquia. També l'Esplai de la Dona exposà la seva pròpia història en un interessant mural ple de fotografies. El grup de dones obsequià els mossens amb alguns presents realitzats per elles mateixes. També s'exposaren diferents objectes de culte de significació especial.

A continuació, a la sala gran del Centre de Pastoral, es va celebrar un berenar de germanor al qual es van unir tots els fidels que ho van desitjar. Es repartiren postals de la parròquia amb l'estampació de l'efemèride. Va ser una celebració viscuda i feliç. Una jornada que va evocar records però que de segur també despertà inquietuds per continuar caminant amb sentit de responsabilitat i de bon fer.²⁹

El 12 de maig de 1995 tenia lloc la presentació del *Museu Bíblic Tarraconense* i la publicació del *Panorama de la Història Bíblica*. Aquest esdeveniment també té una importància per a la nostra comunitat perquè si aquestes realitats han estat possibles com a servei a tots els cristians de la diòcesi és perquè la nostra comunitat té alliberats dos dels seus membres amb dedicació exclusiva a aquest servei. També en el projecte van col·laborar d'una manera admirable l'Esplai de la Dóna i un bon nombre de joves de la nostra comunitat. L'acte va ser presidit pel senyor arquebisbe, Dr. Ramon Torrella a la Sala del Tron del Palau Episcopal, i en el seu decurs s'oferí una explicació en diapositives d'aquest interessant projecte, així com la possibilitat de visitar la sala del museu. Aquest museu va ser creat l'any

²⁹ PALLEJÀ BLAI, M., «XX aniversari de la Benedicció del Temple Parroquial», a *Elaià*, núm. 37, octubre 1995, pàgs. 13 i 14.

27 d'abril de 1995. Comemoració del xx aniversari de la benedició del temple parroquial.

Dalt. D'esquerra a dreta. Mn. Josep M. Pairot, Mn. Joan Magí i Mn. Joaquim Clavé.

Baix. Exposició retrospectiva al Santíssim.

1930 pel canonge Dr. Josep Vallés, i posteriorment es va desfer cap als anys 60. Ara, i per iniciativa del Secretariat de Pastoral Bíblica s'ha recuperat com a eina didàctica al servei de l'Església de Tarragona i per un major coneixement i aprofundiment de la paraula de Déu. En el mateix acte es va presentar el material didàctic: *Panorama de la Història Bíblica*, creat per l'equip del museu, del qual s'han publicat 3.000 exemplars. Aquesta publicació va ser coeditada pel Secretariat de Pastoral Bíblica i l'Associació Bíblica de Catalunya.

A la tardor del mateix any, la revista *Elaià* celebra el seu 10è aniversari, i ho fa d'una manera especial transformant el disseny i la qualitat de la portada de la revista. Ningú no dubta a reconèixer el valor informatiu i formatiu de la publicació, però en especial el seu caràcter de fidel testimoni de la vida de la comunitat. Es poden distingir tres etapes ben clares. La primera de formació amb un contingut molt vivencial i pocs mitjans tècnics. Va de 1985 a 1987. La revista no té director i és impulsada pel Grup de Joves mateix. A partir de l'abril de 1987, i per decisió del Consell Pastoral Parroquial, es nomena un director, Rafael Muñoz Melgar, que marca una nova línia, un nou disseny i una metodologia més acurada amb equip de redacció estable i informatització. La seva tasca consolida d'una manera clara aquesta eina al servei de la comunicació parroquial. Aquesta línia serà continuada pel següent director, Andrés González Ramos, que a partir del Nadal de 1994 ocupa aquesta responsabilitat. Sota la seva direcció se celebrà aquest 10è aniversari. Els seus coneixements en informàtica i la seva sensibilitat pel disseny, així com la seva gran capacitat per al treball en equip, han contribuït de manera clara a tenir una de les publicacions parroquials de més prestigi de tota l'arxidiòcesi, tant a nivell de disseny com de continguts. *Altres publicacions* que la parròquia ha tingut són: *Ull al full*, butlletí informatiu del Grup de Joves; *El Tinet*, butlletí informatiu de la catequesi, i *El Mirador*, revista del Centre d'Esplai Sescelades. Totes aquestes han quedat integrades a l'actualitat en la revista *Elaià* com a únic mitjà de comunicació escrit de la parròquia.

L'any finalitza amb el protagonisme del Grup de Joves que renova la tradició dels *Pessebres Vivents* a la plaça de la parròquia amb un contingut bíblic molt enriquidor. Des de l'any 1985 el Grup de Joves convertia l'entorn de la plaça en un autèntic tros de Terra Santa on es revivien les imatges més significatives de la història del naixement de Crist Sens dubte un dels muntatges més sonats va ser el del 28 de desembre de 1986, que va ser visitat per més de 3.000 persones. L'última d'aquestes representacions va ser la de 1988, amb una excel·lent escenografia. El motiu d'abandonar aquestes representacions fou perquè a partir d'aquest moment el grup decidí concentrar esforços i recursos materials únicament en la gran representació teatral de *La passió de sant Fructuós* de l'any 1989.

En aquests dos últims anys la parròquia ha continuat fent camí tot exercint la seva tasca pastoral d'una manera silenciosa, fidel i adaptant-se constantment als nous signes dels temps i a les noves exigències marcades pel Concili Provincial Tarraconense. Un dels grups que, en aquest sentit, ha experimentat una profunda renovació i un especial impuls és el de *Càritas*. Va néixer com a grup parroquial

l'any 1984 sota la direcció d'en Francesc Xavier Rius i a instàncies de la Càritas Interparroquial de Tarragona. Anteriorment les tasques assistencials eren gestionades directament pel rector i per alguns col·laboradors. Càritas parroquial ha contribuït d'una gran manera a la sensibilització de la comunitat sobre la dimensió de la caritat evangèlica. Ha educat a saber ser generosos però també a saber racionalitzar els recursos; a cobrir les necessitats bàsiques però a impulsar solucions contra la pobresa. S'inicien en aquest moment les campanyes de recollida d'aliments «Bon Nadal, però compartint!» coorganitzades per Càritas i el Grup de Joves, que s'han convertit en una activitat normal de la nostra comunitat i que és rebuda d'una manera confiada i familiar per tots els veïns del barri. El Nadal de 1996, la campanya (que fou la XIII) assolí el nivell més alt de participació i de recollida de recursos materials. Dintre d'aquesta campanya també s'organitzen sopars de solidaritat amb la finalitat de recollir diners per als projectes de Càritas i de sensibilitzar la comunitat, ja que als sopars es conviden conferenciantes que exposen temes monogràfics sobre el món de la marginació i les accions contra aquesta. Actualment la Càritas Parroquial està dirigida per Jesús Blanco Calvo (des de 1993) i sens dubte ha obert un període de gran maduresa en el qual la sintonia amb les línies de les altres Càritas ha constituït l'eix vertebrador del seu funcionament. En aquest període també s'ha aconseguit crear un equip força estable amb un perfil jove i dinàmic. És un grup molt valorat per totes les Càritas de la diòcesi i sovint es posa com a exemple de bon funcionament. Per al barri apleix una funció social d'extraordinària importància omplint un buit on sovint les institucions públiques no arriben. Amb Càritas treballen molt estretament el *grup de visitadors de malalts* format per un grup de voluntaris animats per la germana Antonia i recolzats per la ferma presència de Mn. Magí Solé, integrat a la nostra parròquia des de fa uns anys, que constitueix, amb el seu bon caràcter, una ferma presència entre els malalts de la nostra comunitat.

També en aquests anys s'han anat celebrant actes que han contribuït a fomentar l'amistat i el sentit de comunitat. Amb joia es va viure el dia 1 de maig de 1996, quan la comunitat realitzà una sortida a Esparraguera tot recuperant la tradició d'anar a gaudir dels tradicionals drames sacres de Catalunya sobre la Passió com ja era costum anys enrere.

El *grup de matrimonis* també ha constituït un element molt important de la vida de la comunitat. Fundat des dels principis de la vida de la parròquia, ha adquirit formes i noms diversos però amb un substrat d'identitat sempre igual: adults, casats que es formen espiritualment i reflexionen sobre les seves preocupacions en l'exercici de les seves responsabilitats familiars. Han estat conduïts tant per Mn. Josep Maria Pairo, i posteriorment per Mn. Joan Magí. Els seus animadors han estat Andrés Muñoz Giménez i Jordi Salvat Calvo. Posen notes d'alegria a la comunitat amb les seves sortides i tradicionals «paelles». Són també una referència admirable per als joves. També aquest grup s'encarrega de l'acolliment i la catequesi de les parelles que volen rebre el sagrament del matrimoni. Cal destacar que aquesta responsabilitat és portada des de fa força anys pel matrimoni format per Jordi Salvat i

28 de desembre de 1986. Pessebre Vivent

6 de gener de 1996. Visita de SS.MM. els Reis d'Orient a la parròquia

Octubre de 1996. Curs de voluntariat organitzat per Càritas Diocesana de Tarragona.

Montserrat Virgili. D'aquest grup de matrimonis també han sortit membres que han prestat un destacable *servei a l'altar*, com l'entrançable senyor Díaz (e.p.r.) o actualment el senyor Romero.

Els joves també han revitalitzat en aquests últims anys l'*animació musical de la litúrgia*. L'orgue electrònic i les guitarres han constituït elements indispensables per a les misses. Ja en temps de l'edifici de Sant Tadeu els joves tocaven instruments populars a les principals celebracions litúrgiques. Posteriorment, amb el nou temple parroquial, es va adquirir l'orgue que actualment tenim, i durant bastants anys va ser tocat pel senyor Jesús, organista de Tarragona. Posteriorment, en incorporar-se a la vida parroquial Miquel Castillejo (ordenat diaca a la nostra parròquia el 26 de desembre de 1990), aleshores organista professional, il·luminà amb notes vives la vida de la litúrgia. Començà una tasca d'ensenyament als joves de la parròquia que donà uns fruits dels quals encara avui vivim. Ara són els joves mateixos els qui ensenyen a tocar a altres joves, i certament han contribuït a crear un servei ple de dignitat i eficàcia.

Un altre servei importantíssim del qual hem de deixar constància és el *servei de neteja*. Constituït en la seva majoria per dones de la comunitat, ha estat un exemple de tasca abnegada i de generositat. Ja va ser constituït des del mateix moment que es van donar els locals de l'edifici Sant Tadeu. És en aquest sentit el servei més antic. Encara tenim memòria per recordar els esforços que s'havien de fer per arranjar els primitius locals. El paviment era de ciment i la pols s'aferrava totalment. S'havia de tirar prèviament aigua i després escombrar per no aixecar una polsegada. El mossèn mateix, sor Bibiana i sor Antonia amb algunes dones que encara constitueixen aquest servei, i de vegades amb l'ajuda dels escolanets, posaven mans a l'obra. Avui, amb un temple gran, les necessitats han crescut. El treball s'ha multiplicat però la generositat continua sent la mateixa. Durant una bona pila d'anys el servei fou coordinat per Francisca Melgar. Fou rellevada posteriorment per Càndida Maeso, actual responsable del grup. El grup s'ha caracteritzat per una tasca senzilla, callada però indispensable. Han format part d'aquest grup entre altres Francisca Allujar, Dulce Cabello, Rafaela Cobacho, Magdalena Cruz, Maruja Dolç, Gracia Elizegui, Luisa Gallego, Antonia García, Mª Dolores García, Lola Mayor, Josefina Miró, Carmen Moreno, Mª Carmen Solé, Isabel Tenor i Josefina Val.

La parròquia també ha estat visitada en aquests últims anys per la *Mare de Déu del Rocío*. Tant la visita del 25 de maig de 1996 com la del 17 de maig de 1997 han estat jornades festives en les quals la nostra comunitat ha sabut acollir una devoció mariana molt arrelada en el poble andalús, que tanta acceptació té entre alguns dels nostres feligresos.

El 13 d'abril de 1997 fa la solemne entrada a Tarragona i pren possessió de la dignitat d'arquebisbe metropolità el *Dr. Lluís Martínez Sistach*. Membres de la nostra parròquia contribuïren de manera molt activa i directa a organitzar els preparatius d'aquest esdeveniment, així com a oferir una visita guiada per Tarragona al nunci apostòlic monsenyor Lajos Kada que havia assistit a aquest acte. En el decurs d'aquesta visita el senyor nunci es va interessar per les característiques de la nostra comunitat.

Estiu de 1997. El grup de matrimonis en un àpat festiu amb Mn. Joan Magí

28 de juliol de 1996. El grup d'animació musical de la parròquia en el casament de Jordi Borràs i M. Carmen González

El grup de dones del servei de neteja del temple (1997)

I arribats a aquest any la comunitat parroquial de Sant Pere i Sant Pau es prepara per a la celebració dels 25 anys de comunitat que es compliran el 16 d'octubre. Per a tal esdeveniment es crea una comissió especial el 16 de maig presidida per Mn. Joan Magi, que programa tots els actes que es realitzaran durant l'any de l'efemèride. Les decisions són aprovades pel Consell Pastoral Parroquial el 28 del mateix mes. El programa d'actes resultant es publicà amb el següent contingut:

PRESENTACIÓ:

Estimats feligresos,

Enguany s'acompleix el xxv aniversari de la nostra comunitat. És un bon moment per celebrar joiosos el do de sentir-nos agermanats per Jesucrist sota la intercessió dels nostres sants patrons Pere i Pau. També és una ocasió òptima per reflexionar sobre el camí que hem recorregut. És bo contemplar amb nostàlgia el passat, acaronar els seus records sempre i quan això ens permeti dibuixar amb esperança el nostre futur com a parròquia. El Concili Provincial Tarraconense ens convida a continuar treballant pel Regne amb un esperit nou i transformat. El 25è aniversari pot ser una bona eina perquè, entre tots, sapiguem materialitzar les exigències conciliars i posar-les al servei de l'evangelització. Cal que participem en aquest projecte amb alegria i esperit de renovació. Tots som parròquia!

Comissió dels actes de la celebració del xxv aniversari

PROGRAMA:

29 de juny de 1997: Pòrtic de les celebracions i presentació de la publicació dels Goigs a llaor dels sants apòstols Pere i Pau.

16 d'octubre de 1997: Dia de l'aniversari.

9 de novembre de 1997: Celebració del 25è aniversari. Celebració eucarística presidida pel Sr. Arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach en el decurs de la qual impartirà la confirmació a joves de la parròquia. Inauguració de l'exposició fotogràfica 25 anys de comunitat. Dinar de Germanor.

Presentació del llibre: *Crònica de 25 anys d'història i art de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades.*

1, 2 i 3 de maig de 1998: Pelegrinatge de la comunitat parroquial a Lurdes.

Juny de 1998: Representació de d'obra teatral *La Passió de Sant Fructuós* a l'amfiteatre de Tarragona.

29 de juny de 1998: Clausura de l'aniversari. Posada a la venda de la medalla commemorativa del 25è aniversari. Inauguració d'una monumental creu adossada al temple.

Durant l'any: Assemblea Parroquial on es reflexionaran les línies pastorals de la nostra parròquia en connexió amb l'esperit del Concili Provincial Tarraconense. Tindrà tres etapes: preparació, estudi dels temes i l'assemblea parroquial. Potenciació dels programes que Càritas Parroquial porta a terme.

El 29 de juny de 1997, festivitat de sant Pere i sant Pau, es publiquen els *goigs a llaor dels nostres sants patrons*. La publicació és coeditada per l'Associació de Gogistes Tarragonins i la parròquia amb una edició de 800 exemplars en paper volum i 300 exemplars en paper fil Conqueror crema, il·luminats a mà. La lletra és de Mn. Joan Magí i la música de Mn. Miquel Barbarà. Les il·lustracions (que evocuen els sants patrons) són d'Ana Rosalía Pérez i del Sr. Josep Maria Virgili. Aquesta publicació va sortir com a pòrtic de la celebració del xxv aniversari. També imprès a la publicació aparegué el logotip del xxv aniversari, obra de Jordi Salvat.

GOIGS A LLAOR PERE DELS I SANTS APÒSTOLS PAU

Patrons de la
Sant Pere i
Sescelades de

*Contra el vent i les onades
manteniu en rumb la nau.
Guieu sempre Sescelades
Sants Apòstols Pere i Pau.*

El bressol de judaisme
a Betsaida, a l'urbs de Tars,
té bolcals de ver: tisme
que seran mantell d'altars.
Crist renova les filades,
l'Esperit hi posa el bau.
Guieu sempre ...

Del Baptista veus la carta
i Jesús et surt al pas.
L'agulló es torna escarpra
i el fanàtic queda al ras.
De les perles amagades,
plens de fe, trobeu la clau.
Guieu sempre ...

Descobreixes el Messies,
ell et fa Pere i pastor.
Saule, tu no l'entenes,
ell et treu la pell del cor.
Amb orelles ben dreçades
l'Evangeli rebra el clau.
Guieu sempre ...

En moments de malfança,
Bernabé esbocina el gel:
Pere i Saule, cap reçaça,
el prodigi ve del cel.
El perill d'apedregades
us fa dir adéu-siau.
Guieu sempre ...

A la casa de Corneli
troba porta el món pagà.
Als qui accepten l'Evangeli
cristians els diuen ja.
Desfent moltes torbonades,
l'Esperit manté el cel blau.
Guieu sempre ...

V. *La seva crida s'escampa a tota la terra.*

Assemblea discutida
reuneix Jerusalem,
vostra veu ressona aridada:
Només Crist fa que ens salvem!
Les arelles rovellades
perden força, el pern cau.
Guieu sempre ...

La claror d'Antioquia
capta boires de foscor
quan la Pedra s'ablania,
repicada per la por.
Tens les mans alliberades
i ara acceptes jou d'esclau?
Guieu sempre ...

D'una espina en carn clavada
feu lliçó molt eficaç,
heu patit la bufetada,
la feblesa mostra el llac.
Ni que estiris tres vegades
el lligam de Déu no cau.
Guieu sempre ...

Els del temple us persegueixen
contra Crist resuscitat.
Vostres veus no defalleixen,
oferiu la llibertat.
Qui té fre per les arades
dels qui miren sempre el brau?
Guieu sempre ...

R. *Escollten el seu llenguatge fins als límits del món.*

PREGUEM

Senyor, Déu nostre, Pare ple de bondat, que ens ajudi la intercessió dels apòstols sant Pere i sant Pau, i ja que l'Església rebé per ells el primer missatge salvador, que també per ells se senti ajudada en el camí de la salvació eterna. Per nostre Senyor Jesucrist. *Amén.*

Parròquia de
Sant Pau
Tarragona

El Paràclit mou, confortat,
fins a Roma camineu,
on del cel obre la porta
amb l'espasa i la creu.
Dues vides botonades,
Pare i Fill han fet el trau.
Guieu sempre ...

Mots i fets del testimoni
escampat als quatre vents
són Paraula, patrimoni
que llegim desperts i atents.
En mirar vostres peïjades
tot neguit cedeix stau.
Guieu sempre ...

La ciutat de Tarragona,
des d'antic, ha venerat
vostre nom i la persona,
d'un a un, per separat.
Venerar-les aplegades
és encert que molt complau.
Guieu sempre ...

Més enllà de les muralles
la muntanya forma un niu
on hi creix, vencent batalles,
aquest Barri ample i viu.
De parets emmetzinades
protegu-nos, si us plau.
Guieu sempre ...

Som políglotes, eufòrics,
un popurri molt llaçat.
Castellers, esports, folklòrics
enriqueixen veïnat.
Amb arrels tan variades,
vostre nom, Patrons, hi escau.
Guieu sempre ...

*Contra el vent i les onades
manteniu en rumb la nau.
Guieu sempre Sescelades
Sants Apòstols Pere i Pau.*

*Goigs editats amb motiu
del xxv aniversari de la
parròquia.*

29 de juny de 1997. La comunitat del xxv aniversari

LA PARRÒQUIA I EL SEU ART

EL TEMPLE PARROQUIAL DE SANT PERE I SANT PAU SESCELADES DE TARRAGONA

Es va construir entre els anys 1973 i 1974. Com ja havíem dit, el primer lloc de culte estava situat en uns baixos de l'edifici Sant Tadeu, pròxim al camp de futbol. La Cooperativa d'habitatges de Sant Pere i Sant Pau va donar gratuïtament a l'Arquebisbat de Tarragona uns terrenys de 3.000 metres quadrats per a construir el nou temple. El dia 14 de juliol de 1973 se signava l'acord d'edificació amb l'empresa constructora Alcoma SA amb el compromís que seria construït en un màxim de deu mesos. El dia 31 de desembre del mateix any, l'Arquebisbat de Tarragona va pagar la primera certificació d'obra realitzada. Segons consta en el llibre de la memòria històrica parroquial: «Les obres del Temple s'han anat portant a terme amb regularitat i encert, si bé el pressupost inicial s'ha desfasat per l'augment espectacular de les matèries primeres.» Segurament aquesta raó impedí que el projecte inicial mai no s'arribés a realitzar. Aquest comptava amb un campanar de secció quadrangular i de 37 m d'alçada, situat a la part posterior sud del temple. Als 26 m se sobreposava una caixa quadrangular amb una creu de 6 m adossada i dos cossos de campanes, que possiblement sumarien sis.

El projecte també contemplava la creació d'uns porxos a la part de llevant i de ponent. De la mateixa manera la paret del presbiteri que actualment resta tancada, era oberta amb finestrals d'identica forma que els que hi ha actualment a la façana. L'arquitecte fou Miquel Maria Aragonès Virgili; l'aparellador, Pere Santos Ruperéz, i el tècnic d'obres, Joan Olivé Ventura.

El 22 de desembre de 1974 es traslladà solemnement el Santíssim des dels locals culturals de l'edifici Sant Tadeu fins a la nova construcció eclesial. A la Missa del Gall del mateix any, l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Josep Pont i Gol, inaugurava el temple, i el 27 d'abril de 1975 el beneïa.

El temple s'aixeca sobre un terreny topogràficament desnivellat. Encara avui dia es pot apreciar l'accident. Per aquesta raó es va procedir a efectuar una fonamentació en forma de caixa de formigó que també serviria d'element de contenció de les terres d'anivellament. D'aquesta manera aquesta caixa va ser reblerta amb terres i materials de runa. Potser aquest va ser un gran desencert, per la manca de previsió futura. Aquest espai buit suposaria, avui, una gran descàrrega de problemes d'espai als quals es troba lligada la pastoral de la parròquia.

Sobre la fonamentació s'aixequen 12 pilars de formigó realitzats amb encofrats de fusta: sis a la part meridional i sis a la part septentrional. Aquests pilars a l'alçada de 13,5 m es bifurquen cap a l'interior de la fàbrica per a actuar com a elements de suport o nervis estructurals de la teulada a doble vessant, la qual també ha estat realitzada amb formigó i encofrat de fusta. Aquesta teulada està formada per cinc trams que obren pels seus extrems laterals un total de deu obertures de llum en forma triangular. L'acabament de la teulada per la façana és en forma de visera que configura un nou espai triangular on hi ha ubicada una espectacular obertura de llum. El tancament d'aquestes obertures ha estat resolt

mitjançant l'emmarcament amb ferro de finestres de diferents colors i de formes quadrangulars. Aquest fet concedeix molta llum a l'interior del temple, però d'una manera opaca i gens agressiva. A determinades hores del dia es poden apreciar capritxosos efectes lluminosos sobre les parets de la construcció. L'estructura mural de l'edifici ha estat realitzada amb totxanes seguint una disposició de soga i de través.

La planta del temple és de tipus rectangular amb els seus extrems axials en forma triangular. Mesura 23 m de llargària màxima i 18,5 m d'amplada. L'alçada màxima de l'edifici és de 18,5 m. La façana està encarada cap a llevant i té dues portes principals. En un principi el projecte estava pensat per tal que l'església estigués orientada cap a llevant i d'aquesta manera l'entrada fos pel costat on es troba actualment el presbiteri. Una monumental escalinata feia salvar el desnivell imperant per a atorgar més grandiositat a l'obra. El rector de la parròquia, Mn. Josep Maria Pairoto Massoni, s'hi va oposar per òbvies raons de pressupost i de coherència funcional. Aquest fet mai no es va materialitzar en els projectes i plànols.

L'any 1989 s'afegeix a la façana l'actual nàrtex per atorgar més aïllament a l'interior del temple i crear més espais físics de magatzem. Per tal de realitzar aquesta obra es va haver de destruir un relleu fet per l'escultor Frederic Pelluz l'any 1976 que estava inspirat en el sarcòfag paleocristià dels Apòstols, de la Necròpolis de Tarragona. Després del vistiplau de la Delegació de Patrimoni Artístic de l'Arquebisbat de Tarragona el relleu fou repicat. Certament, la pèssima qualitat de l'obra no mereixia més miraments.

A l'interior del temple el presbiteri està aixecat i té forma pentagonal. Inicialment era més petit però va ser reformat i ampliat l'any 1990. En aquestes reformes també es va substituir l'altar mòbil pel que actualment contemplem de formigó i amb una llosa que el cobreix de 460 kg.

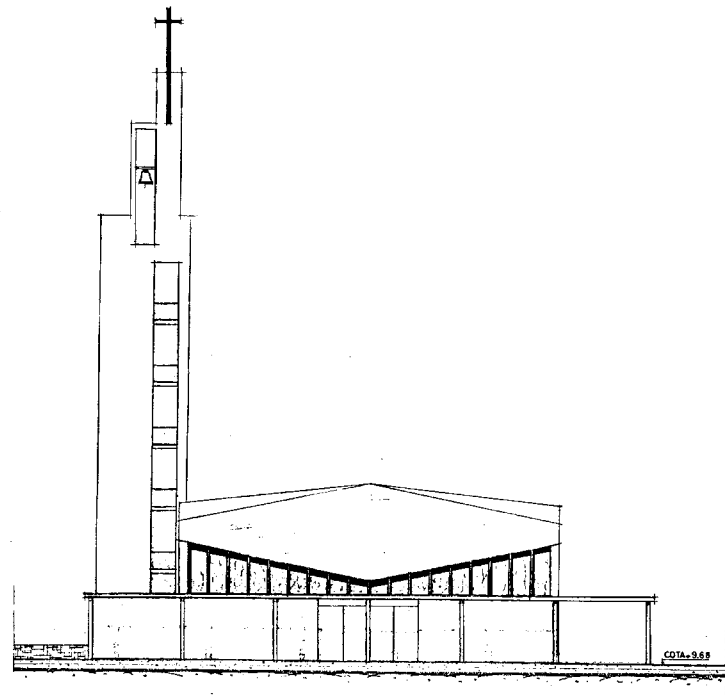
La capella del Santíssim forma un cos annex a la fàbrica pel costat septentrional. Mesura 5,25 m x 9,20 m. Contigua apareix la petita sagristia. Inicialment aquests àmbits tenien llum natural perquè les seves finestres donaven a l'exterior. Posteriorment, en 1984, la construcció del Centre Pastoral i la rectoria aïllaren aquests dos espais de l'exterior.

Difícilment podem establir una anàlisi iconogràfica d'aquest conjunt arquitectònic. Precisament fa gala d'una austeritat pròpia de les construccions postconciliars al Vaticà II, de la qual podríem dir que és filla. Està concebuda amb un llenguatge funcional en el qual imperen materials industrials: formigó, totxana, vidre, ferro i fusta. La simplicitat d'aquests i l'estructura de casa fa d'aquesta obra una construcció domèstica, familiar, en sintonia amb els missatges del Concili. L'ambient no inspira espiritualitat però sí un sentit de connexió amb la realitat humana que l'envolta: la barriada. La seva llum impregna l'ambient de màgica claredat, projectant colors sobre estàtues i mobiliaris. Sens dubte aquesta llum acaba formant part de l'arquitectura. Paral·lels d'aquesta obra els podem trobar en els petits lavabos de la Diagonal de Barcelona, a la zona de Pedralbes, i en el mercat municipal de Cornellà de Llobregat. El nostre temple segueix la línia constructiva d'altres creacions que es van fer en el nostre arquebisbat a la dècada dels anys setanta, si bé se'n distancia estructuralment. Construccions paral·leles en el

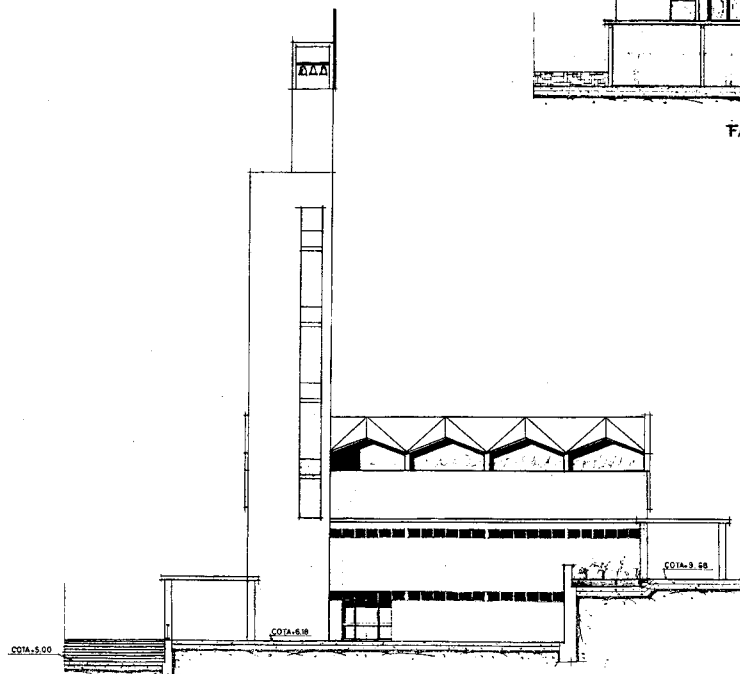

Vista exterior del temple parroquial

Primer projecte de construcció del temple parroquial.

FACHADA PRINCIPAL

FACHADA LATERAL IZQUIERDA

temps serien la de l'església de Sant Salvador, la de Segur de Calafell, la de Crist Rei a Reus o l'ermita dels Sants Metges a Sarral, per citar alguns exemples.

Els dotze pilars suggereixen els dotze apòstols que amb els seus braços sostenen el tabernacle de Déu, el seu Temple, l'Església, signe de la seva presència. A sota, el poble peregrí, tots nosaltres, comunitat viva, que entorn de l'altar recordem que Jesucrist s'ha ofert d'una vegada i per sempre (He 9,28). L'altar és el centre de la celebració comunitària, la taula del «Sopar del Senyor» (1Co 11,20). I tota aquesta estructura de pedres no és ni més ni menys que el reclam per a entendre que cadascú de nosaltres som els autèntics Temples de Déu: els Temples de l'Esperit Sant (Rm 8,11; 1Co 6,19).

EL RELLEU DE «LA VINGUDA DE LA FE»

«La vinguda de la fe» és una obra de Mn. Joan Curieses que representa de manera molt singular l'evangelització de la nostra terra des de la llegendària i secular tradició de la vinguda de l'apòstol Pau a Hispània (Rm 15,22-38), i més concretament, a la ciutat de Tarragona.³⁰ Representa els dos apòstols Pere i Pau, patrons d'aquesta comunitat i signes de l'Església universal. Ambdós es troben damunt d'una barca de pescadors que representa l'Església de Crist. La barca és un signe molt vinculat als dos apòstols. La barca de Simó-Pere (Lc 5,3) té un paper molt important. Des d'aquesta, Jesucrist ensenya (Mt 13,12), calma la tempesta (Mt 8,23s; 14,22s) i realitza el miracle de la pesca (Jn 21,5-8). Els vaixells també tenen una gran importància en la vida de sant Pau, primer lligat a la seva activitat missionera i després en el seu trasllat a Roma, tal i com ens descriu el llibre dels *Fets dels Apòstols*.

L'apòstol Pere, bisbe de Roma i cap del col·legi apostòlic està assegut a la popa de la barca prenent el timó (de l'Església) entre el seu braç esquerre i la seva mà dreta. El seu bust s'allunya dels trets físics que la iconografia clàssica li atorga. Aquí és representat amb barba llisa i mig calb. Vesteix una túnica llarga. A la part esquerra del seu vestit li penjen les claus del regne (Mt 16,19), que formen la paraula Pere.

Pau, apòstol dels gentils, ha estat representat seguint els paràmetres de la iconografia clàssica. Les faccions del seu rostre revelen la seva autèntica personalitat. Bé podríem fer coincidir aquí les paraules de l'historiador Ch. Guinebert quan considerava que l'apòstol Pau «posseïa una ànima ardent i mística, un esperit destre en la discussió i al mateix temps un sentit pràctic molt despert i una energia indomable per fer acceptar la seva missió i impulsar les seves idees». El cos de l'apòstol Pau és una autèntica vela (on es troba inscrit el seu propi nom): signe de vent, de fúria expansiva, d'esperança, d'inflamable voluntat de portar i propagar l'evangeli fins als «límits d'occident» (cfr. Climent de Roma, *I ad Corintios*).

³⁰ Cfr. MUÑOZ MELGAR, A., «El relleu de la vinguda de la fe de l'església de Sant Pere i Sant Pau Sescelades de Tarragona», a *Església de Tarragona*, desembre de 1996 [Col·lecció Art i Bíblia a l'Arquebisbat de Tarragona, núm. 11].

La barca amb els dos apòstols ha sortit de Roma (podem observar la representació d'un temple pagà de façana tetràstil·la) i navega per un mar encrespant amb ones adverses a la direcció del seu destí: Tarragona. El mar és una meravella de la creació (Sl 93,3s) però també es signe per excel·lència de força destructiva (Ex 26,3-4), d'impetuositat (Jb 38,8), de profunditat (Jo 2,6s) i lloc de monstres (Dn 7,2; Ap 13,1). El mar és, doncs, signe d'adversitat, de dificultats i de vicissituds, però també una via que permet escampar la Paraula.

Una figura antropomorfa, a la part superior dreta de la composició, vol significar l'Esperit de l'Església local: el seu rostre és semblant al sol, els braços es troben oberts i el seu cos ingràvid és format per les quatre barres catalanes. L'Esperit bufa sobre la vela de Pau projectant la barca cap a Tarragona. És la lluita entre l'impuls vital del vent i la resistència de les ones. És, en definitiva, el triomf de la fe sobre les adversitats.

Dalt de la barca els apòstols mantenen una relació comunicativa, greu, quasi podríem dibuixar una responsable agressivitat en les conviccions personals de cadascun dels seus caràcters. Però per sobre de tot es dibuixa la relació física que s'estableix entre els dos personatges. El braç esquerre de Pau pren de manera confiada, amigable i segura la figura de Pere, tot assenyalant el seu imminent objectiu missioner: la ciutat de Tarragona. D'aquesta manera, un conjunt d'edificis de gran significació artística i religiosa defineixen, a la part esquerra del relleu, l'esmentada ciutat. Així trobem representats l'aqüeducte de les Ferreres, l'arc de Berà i la capella medieval de sant Pau. Una *tau* radiant amb les barres de l'escut de Tarragona acaba marcant la dualitat simbòlica de la Tarragona pública i la Tarragona religiosa.

A sobre de la ciutat apareixen la lluna i un grup d'estels. Són signes que podrien suggerir les tenebres del paganisme. Pau arriba a Tarragona per portar la llum de la conversió. La interpretació no deixa de tenir sentit si tenim present el fragment epistolar paulí de 2Co 4,6. Amb tot, l'autor reconeix que el sentit que va atorgar a la representació dels astres en el cel (sol, lluna i estels) del relleu és de valor teocòsmic.

La composició de l'escena ha estat concebuda asimètricament, de manera que el motiu central del relleu (triangle que formen els rostres de Pere, Pau i l'Esperit) queda desplaçat a la part dreta superior. Amb tot, sembla que el relleu s'estructuri en dues parts seguint la suau diagonal que forma el pal de la vela en el cos de Pau. Així tindriem dues masses magistralment compensades: d'una banda la ciutat de Tarragona i els seus símbols a l'angle esquerre superior del relleu, i, de l'altra, la popa de la barca amb el seu timó encastat sobre la ciutat de Roma, a la part dreta inferior. No són masses inconnexes. A la composició s'afegeix una solució ideal: els braços de l'apòstol Pau serveixen de pont i unió entre les dues realitats. Pau estableix un pont físic i espiritual entre l'Església de Roma i la ciutat de Tarragona. L'apòstol, abraçant Pere, s'afilia en la unió apostòlica i romana, i assenyalant (quasi tocant) Tarragona, projecta aquesta fe a la nostra terra. El traç de les figures inspira moviment i agressivitat. Les masses inorgàniques i estàtiques envolten i reforcen el moviment de les figures humanes i els elements animats.

El retaule de la vinguda de la fe, obra de Mn. Curieses

Quina obra tan magnífica! Estem davant d'un relleu de força indòmita, de formes cúbiques i traçats severes. Participa d'una llum que incideix d'una manera natural sense remarcar en excés el joc de volums i masses però suficient per a omplir de perspectiva i tridimensionalitat l'obra sencera. Obra digníssima, de fina composició, didàctica i amb una magnífica sensibilitat iconogràfica. Transmet moviment i qualitats sensibles en un marc de pau i d'equilibri interior. No és estrany que sigui per excel·lència una de les peces artístiques més paradigmàtiques d'aquesta comunitat. El relleu de «La vinguda de la fe» es troba situat en el parament interior de l'entrada del temple i va ser beneït per l'arquebisbe Josep Pont i Gol el 27 d'abril de 1976.

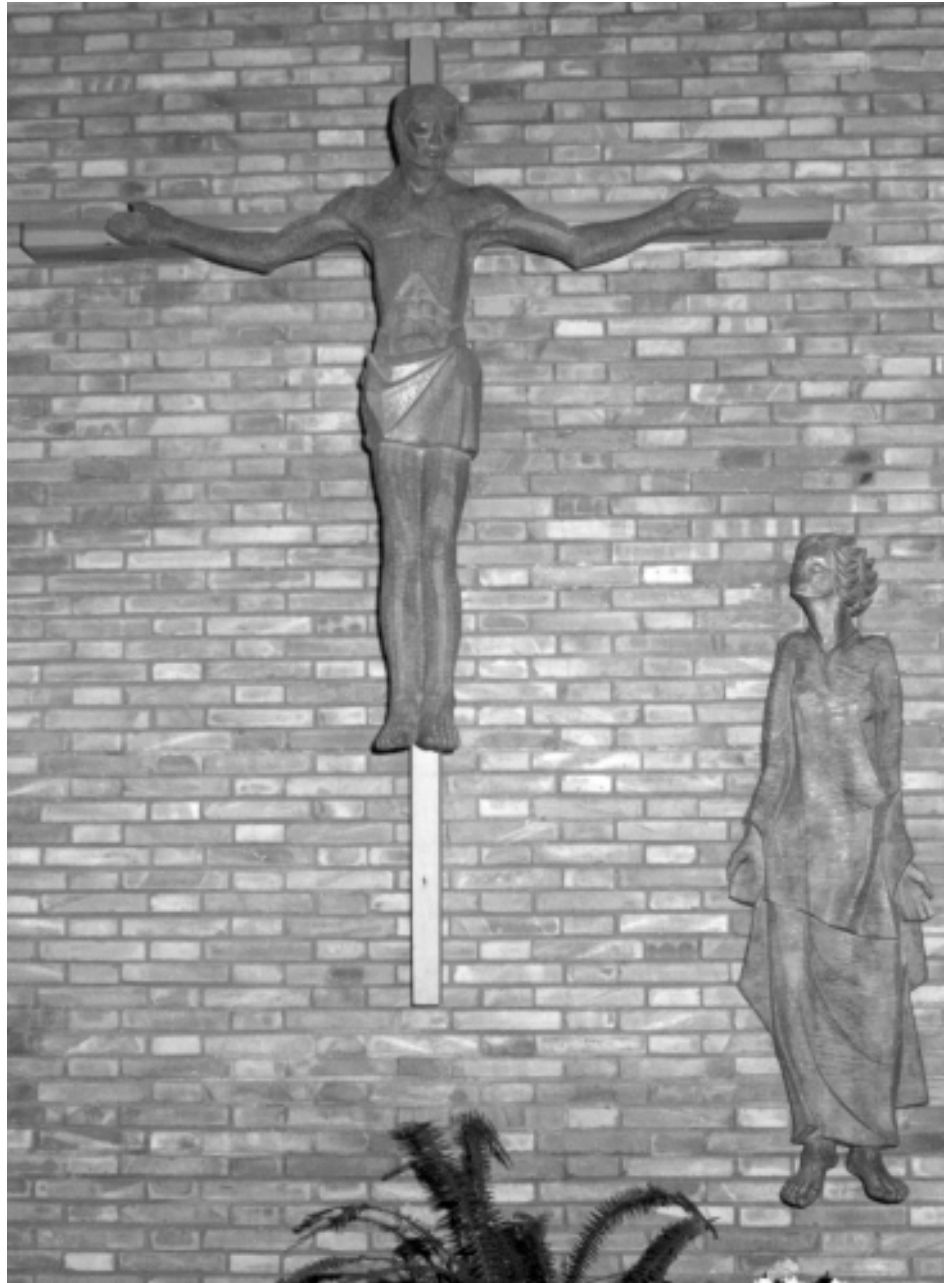
EL CONJUNT DE LA CRUCIFIXIÓ DE L'ALTAR MAJOR

Consta de dues figures en fusta clara que representen Jesucrist crucificat i la Mare de Déu. Van ser realitzades per l'artista Joan Curieses Garcia l'any 1978. *El Sant Crist* mesura 163 cm d'alçada per 163 cm d'amplada entre els extrems de les mans. La creu té una alçada de 210 cm. Va ser instal·lada a la paret del presbiteri el 13 d'agost de 1978. Per raó del seu pes van haver d'eleva-la cinc homes, que van ser: Josep Maria Pairo Massoni, Andrés Muñoz Giménez, Antonio Muñoz Giménez, Joan Olivé Ventura i el titular d'aquesta redacció.

És un Crist viu que no suggereix dolor. El seu rostre conté una mirada pietosa però sense accentuacions expressives. El cànon de la figura és de mesures proporcionades i la figura podria inscriure's en un cercle. D'aquesta manera, la imatge guarda un marcat aire humanístic naturalista. El seu esquema compositiu recorda la simplicitat de les talles romàniques. Així, s'eleva les qualitats místiques i transcendents per sobre de les sensibles. Pel fet de simplificar l'anatomia i no carregar de pes les seves articulacions, la figura queda una mica ingràvida, suspesa, sense contacte físic. D'aquesta manera l'artista ens apropa un Crist transcendent i no terrenal, vencedor de la mort i no subjecte al sofriment, transmissor de clemència i de pau. Sembla que reflecteixi el Jesucrist de la narració de Lluc en la qual ens presenta la mort de Jesús amb un caràcter més acusat de dolçor i pau. El cos ha estat treballat amb la gúbia marcant incisions de manera que se li atorga un cert relleu que mata l'excessiva brillantor i accentua una mica els volums.

La *Mare de Déu* es troba als peus de la creu. Mesura 162 cm d'alçada per 50 cm d'amplada màxima. És del mateix artista que el Crist. Va ser feta i col·locada el mes de desembre de 1980. L'estàtua resta rebaixada per la part posterior per tal que pugui ser adossada a la paret del presbiteri. Els seus esquemes anatòmics i els plecs del vestuari es redueixen a traços cúbics. La Mare de Déu mira de manera transcendent el fill clavat en creu. Té les mans obertes com a signe d'esperança i d'acceptació, dues qualitats que convergeixen en l'essència de Maria. La figura ha estat tractada ingràvidament, de manera que queda suspesa en l'aire amb un vent que infla els seus vestits i ondula els seus cabells. És el vent

Conjunt de la Crucifixió de l'altar major.

de l'Esperit que penetra de manera immaterial en Maria. També aquí l'artista ha rebutjat la presència del dolor. Maria, juntament amb Jesús, no representen, en aquest cas, una escenificació dramàtica sinó dos signes transmissors de qualitats salvífiques: la pau i l'esperança.

EL SANT CRIST I LA MARE DE DÉU DE LA SAGRISTIA

El *Crist* de la sagristia és una imatge realista feta a l'estil dels tallers d'Olot. Per tant és un exemplar de producció en sèrie. La creu mesura 200 cm (està retallada uns centímetres per la part inferior) i els braços fan 115 m. Encapçala la creu un rètol en lletra capital que diu INRI: *Jesus Nazareus rex iudeorum*. El Crist fa una alçada de 110 cm i els seus braços estesos fan 90 cm. Representa la imatge del Crist crucificat i mort, amb el costat travessat per la fatídica llançada que fa brollar de la seva ferida sang i aigua. La sang i l'aigua són el signe del do de l'Esperit Sant i de la redempció. També poden representar els sacraments de l'eucaristia (sang) i del baptisme (aigua), que són per al cristià el perdó i la vida de l'Esperit Sant. Presenta blaus a les seves articulacions i la sang brolla de les ferides produïdes pels claus. Cenyeix el seu cap una corona d'espines i presenta cabellera llarga i barba de color fosc. Aquesta imatge pertanyia a la Muntanyeta de Sant Pere i havia estat a la capella de les escoles d'aquest barri. La Muntanyeta aleshores formava part de la parròquia de la Catedral, i en aquest indret s'hi celebraven oficis religiosos. Posteriorment aquest edifici va ser emprat per la nostra parròquia com a centre de catequesi i finalment es va vendre per a constituir el que avui és el Centre de Paràlisi Cerebral. D'aquesta manera aquesta imatge va ser portada al nostre temple parroquial presidint l'actual presbiteri fins que s'hi va instal·lar el nou Crist de fusta.

La *Mare de Déu* és una miraculosa. Procedeix també de la Muntanyeta de Sant Pere i està feta a l'estil dels tallers d'Olot. És també de gran realisme. La Verge porta un vestit blanc cenyit per un cingol decorat amb línies verticals. El vel que cobreix el seu cap és blau celest i del mateix color és la capa que porta a sobre. Cenyeix corona reial amb pedreria que imita esplèndids brillants. A les vores de la capa es dibuixen una successió de motius vegetals en daurat. La Mare de Déu, dempeus, sobre l'esfera del món, aixafa la serp amb la poma a la seva boca, signe del mal i del pecat. Les mans les té esteses i els seus dits estan disposat a treure els raigs per il·luminar el món i repartir les seves gràcies.

Aquestes figuracions de Jesucrist mort en creu ens haurien d'ajudar a entendre l'autèntic significat d'aquesta acció salvífica, del seu valor soteriològic. A l'Evangeli, Joan ha vist en Jesús crucificat el compliment de les profecies (Salm 21,17-19; 33,20-21; 68,9 i 68,22) Aquest evangelista mostra Jesús com el Just perseguit injustament. La seva vida està en mans de Déu, que el glorificarà. La seva mort no és la fi, sinó que el seu cos queda sencer per a la resurrecció. Tot creient pot esperar de Déu aquesta mateixa glorificació: «Si morim amb Ell també viurem amb Ell» (2 Tm 2,11). Maria és la nova Eva, és al costat de Jesús en el moment de la redempció com Eva va ser al costat d'Adam en el moment de la

caiguda. Les paraules de Jesús adreçades a Maria i Joan (Jn 19,26-27) la proclamen Mare dels homes. Els cristians som membres d'una família espiritual de la qual Maria és la Mare. La imatge del crucificat és també una invitació al creient a seguir l'exemple de Jesús, el de totes les seves actituds en el moment de la mort (submissió a la voluntat divina, perdó als enemics, confiança davant la mort, acceptació del dolor, etc.). Però també la imatge del crucificat ens ha d'ajudar a actualitzar aquesta acció. Avui també moren moltes persones «crucificades» en les quals Jesucrist s'hi troba present. Jesucrist és cada dia crucificat en les persones que pateixen. Sant Francesc d'Assís deia que era molt fàcil venerar la imatge despallada d'un Crist. Les imatges no tenen fred, ni fan pudor, ni tenen fam. El mèrit del cristià és reconèixer en totes les persones el Crist que porten dins; val a dir: l'home imatge de Déu.

L'ESCLTURA EN FERRO DE «PERE I PAU»

Obra de ferro forjat, situada en l'actualitat davant el nàrtex del temple parroquial. Realitzada per Joan Curieses Garcia l'any 1990, va ser beneïda per l'arquebisbe emèrit de Tarragona Dr. Josep Pont i Gol el 24 de juny del mateix any. Té unes dimensions màximes de 280 cm d'alçada, 273 cm d'amplada i 3 cm de gruix. Pesa 1.300 kg i va ser treballada amb la tècnica de l'oxitall. Això és: a partir de la lectura del disseny de l'obra en paper per un làser, la peça és retallada automàticament per bufador. El primer projecte que l'artista presentà al Consell Parroquial presidit per Mn. Josep Maria Pairoto Massoni diferia totalment del que es va fer. Era un projecte més abstraccionista i se li va demanar que fes un conjunt més figuratiu per facilitar la seva comprensió a la comunitat.

La iconografia del conjunt és apostòlica, ja que representa els bustos en perfil dels apòstols Pere i Pau amb el seus signes més emblemàtics: el llibre i les claus. Sota els bustos apareixen en lletres capitals romanes el nom de PERE i PAV. Les imatges estan mig retallades del pla de fons, el qual esdevé una gran fulla a manera de pergami lleugerament corbada cap a l'interior, signe de l'evangeli predicat pels dos apòstols i alhora element al·lusiu a l'activitat epistolar dels dos prínceps de l'Església. A la part superior esquerra se situa una original creu d'extremes irregulars. El dibuix de la seva meitat inferior ha estat retallat del conjunt del fons oferint una sensació de negatiu. L'acabament de l'extrem dret de l'escultura, a la part inferior i pròxim a terra, és de forma dentada i significa les claus del regne, signe per excel·lència de l'apòstol Pere. El treball dels bustos mereix una especial admiració, perquè el problema de fer ressaltar els personatges sense la possibilitat de policromia ni de volums va portar l'artista a jugar amb la llum. D'aquesta manera retalla i doblega la matèria conferint a les imatges apostòliques una certa tridimensionalitat, força i moviment. En un article meu³¹ definia aquesta peça com «un monument sòlid, auster estàtic i alhora amb sensació de moviment. Diria que és la conjunció entre

³¹ Cit. MUÑOZ MELGAR, A., «El monument a Pere i Pau», a *Elaia*, octubre de 1990, pàg. 4.

Primavera de 1990. Col·locació del monument de ferro forjat de Pere i Pau a la façana de la parròquia. A la dreta, observant la instal·lació, el seu autor, Mn. Curieses

la força indominada dels apòstols i la suavitat de la pau que transmeteren a través del missatge del Crist, curioses ambigüitats en un magnífic conjunt que es presta a una infinitat de suggeriments en la seva lectura.»

«ELS RELLEUS DELS SAGRAMENTS» AL BAPTISTERI

Tot el conjunt és obra de Joan Curieses. Inicialment el baptisteri era un simple bol de fusta que els escolanets sostenien pacientment mentre es batejaven les criatures. Amb el trasllat de l'edifici de Sant Tadeu al temple parroquial actual es va realitzar el nou baptisteri en acer inoxidable formant una mena de dues grans bateries de cuina: una per contenir l'aigua que es tapava amb una tapadora que porta com a mànec el signe de la creu i una altra peça que serveix per tal que l'aigua caigui mentre es bateja. Aquestes peces estaven encastades en un taula amb quatre potes de ferro. La sensació estètica del conjunt no era òptima i es va decidir ornamentar la taula amb frontals i inserir imatges sacramentals. D'aquesta manera es va encarregar el projecte a l'artista abans esmentat. Finalment, l'any 1989 es va procedir a construir el baptisteri que avui contemplem en formigó embellit amb plaques de fusta. És d'estructura pentagonal. La base superior està realitzada amb fusta fosca i mesura 122 cm x 122 cm x 79,5 cm x 79,5 cm x 81 cm. L'alçada del conjunt és de 94,5 cm.

Els relleus en fusta van ser col·locats tres als frontals de la pila baptismal i cinc a la paret del temple presidint l'àmbit del baptisteri, que és tal i com avui els veiem. Són escenes de tipus figuratiu, realista i simbòlic. Aquest conjunt va ser beneït per l'arquebisbe Dr. Ramon Torrella Cascante el dia 5 de novembre de 1989. Passem a descriure ara els baixos relleus en qüestió:

1. *Imatge de la tau:* És el signe de l'Església de Tarragona. La tau és una creu de tres braços i també la lletra «T» de l'alfabet grec. Emparentada a la inicial de santa Tecla, sembla ser que aquest signe fou adoptat per l'arquebisbe Roderic Tello a finals del segle XIII o principis del segle XIV. A partir del segle XVI entra a formar part de la iconografia de la santa. La tau és abraçada per una branca de llorer i una palma. Tant el llorer com la palma són signes de victòria. Al món clàssic s'atorgaven als qui destacaven pel seu heroisme en l'esport o en el combat. Posteriorment els cristians els utilitzaren de manera al·legòrica en la figura dels màrtirs (autèntics herois en el combat de la fe). En especial la palma és l'element tradicional que la iconografia incorpora a les imatges dels màrtirs. Tarragona, seu episcopal i metropolitana, és una Església lligada des dels seus orígens a la sang de màrtirs com el bisbe Fructuós i els seus dos diaques Auguri i Eulogi. El significat de la tau entre els set sagraments és clar: l'Església, la comunitat cristiana, dona significació i contingut a la realitat sacramental. Fora d'ella aquesta realitat no és possible. Aquest relleu és un rectangle en posició horitzontal i mesura 40 cm x 50 cm. Resta situada a la paret frontal de l'àmbit del baptisteri, concretament a l'extrem dret de la filada inferior.

2. *El baptisme.* És representat per tres elements: un colom volant situat a l'angle dret superior que davalla cap a l'aigua representada per dues línies ondulades i el foc representat per un ciri encès amb

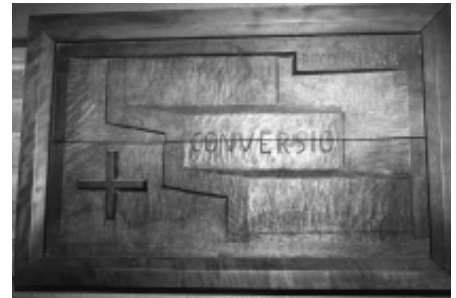
doble flama. S'inscriu en rectangle la inscripció en majúscula BAPTISME sobre el mateix ciri. La paraula baptisme prové del grec i significa submergir reiteradament a l'aigua. L'aigua té molts significats: l'aigua com a agent de mort (diluvi i Mar Roig) és la disposició a enfonsar-se i morir per Crist per a renéixer en Ell a través de l'Esperit de Déu. L'aigua és també agent purificador que fa possible la vida i el creixement. El ciri pasqual representa Crist ressuscitat i el colom l'Esperit de Déu. Tota la placa és rectangular en posició horitzontal i mesura 40 cm x 50 cm. La placa està situada en el frontal central de la pila baptismal.

3. *La confirmació: Confirmatio* és una paraula llatina que en aquest context té el valor d'enfortiment. És un sacrament estretament lligat al baptisme i al procés d'iniciació cristiana. És un do de l'Esperit Sant i s'orienta cap a la praxi cristiana. La iconografia d'aquesta peça està representada per un colom, signe de l'Esperit Sant que, dret, posiciona les dues ales en angle de noranta graus per sostenir els contenidors dels olis sagrats per a la unció juntament amb el signe de la creu. Les dues ales sobre els olis poden suggerir el ritus de la imposició de mans. El colom s'està sobre un rectangle on apareix en majúscula la inscripció CONFIRMACIÓ. És una placa rectangular en posició horitzontal que mesura 40 cm x 50 cm. Resta situada en el frontal de la pila baptismal, al costat dret de la del baptisme.

4. *L'eucaristia*: Del grec *eujarestein*, significa acció de gràcies. És el tercer sacrament de la iniciació cristiana. Presència viva de Crist i memorial de la seva mort i resurrecció. El relleu s'ha representat amb tres espigues situades al damunt d'una patena amb un pa de pagès amb la marca de la creu. De la mateixa manera, un raïm amb un pàmpol se situa al damunt d'un calze en forma de got i amb el signe de la creu. Els fruits de la terra transformats amb l'esforç de l'home en pa i vi ara es transformen en el cos i en la sang de Jesucrist. A l'extrem esquerre superior s'inscriu la paraula EUCARISTIA. És una placa rectangular en posició horitzontal, de 40 cm x 50 cm. Resta situada en el frontal de la pila baptismal al costat esquerre de la del baptisme.

5. *La penitència*: Significa conversió. A través d'aquest sacrament es fa efectiu el perdó de Déu i la reconciliació del penitent amb la comunitat cristiana. El relleu representa un escala de tres esglaons que puja cap al cel, signe del camí del retrobament de l'home amb Déu. Al segon esglaó apareix inscrita en majúscula la paraula CONVERSIÓ. A l'esquerra de l'escala es dibuixa el signe de la creu. És una placa rectangular en posició horitzontal que mesura 40 cm x 62 cm. Resta situada a la paret frontal de l'àmbit del baptisteri, concretament a l'extrem dret de la filada superior.

6. *La unció dels malalts*: Sacrament que vol expressar que la fe del qui la rep està viva fins al punt d'entendre el dolor de la malaltia o la mort com quelcom que no contradiu l'amor de Déu pels seus fills. Així Déu actua, rep i sosté aquesta fe. En el nostre relleu està expressat amb la presidència en alt del signe de la creu a l'esquerra. Compensant l'equilibri de masses, els olis sagrats se situen a la dreta, i una serp, que encarna el mal a través del dolor i el sofriment, i que mira enfrontada la creu, uneix plàsticament els altres elements. A l'extrem esquerre superior s'inscriu la frase UNCIÓ DE MALALTS. És

Relleus del Baptisteri

una placa rectangular en posició vertical, de 40 cm x 50 cm. Resta situada a la paret frontal de l'àmbit del baptisteri, concretament a l'extrem esquerre de la filada inferior.

7. *L'Orde sacerdotal*: La *ordinatio* era el terme utilitzat a l'Imperi romà per designar el nomenament d'un funcionari imperial. Des del concepte de la dignitat, aquest terme va passar al cristianisme. La imposició de les mans lliura el poder o facultat de dirigir i ensenyar les comunitats. És precisament el significat dels signes que apareixen en el relleu: un bastó de pastor amb el mànec corbat i la Bíblia oberta en forma de llibre amb el signe de la creu en un full, i a l'altre, en majúscula, les paraules PARAULA DE DÉU. A la part superior esquerra s'inscriuen en un rectangle les paraules ORDRE-SERVEI. És una placa rectangular en posició horitzontal, de 40 cm x 50 cm. Resta situada a la paret frontal de l'àmbit del baptisteri, concretament a l'extrem esquerre de la filada superior.

8. *Matrimoni*: És el contracte, la manifestació exterior i sensible del consentiment mutu dels esposos. En el relleu s'ha representat una taula amb una gerra i tres bols representant la realitat domèstica, el marc on es concretitza el matrimoni com a comunitat de vida i d'amor. A la part esquerra i sobre elevats apareixen dues aliances en forma d'intersecció de dos conjunts. En el centre d'aquesta intersecció, el signe de la creu. Déu es troba present entre l'amor dels esposos. A la part dreta superior s'inscriu en un rectangle la paraula MATRIMONI. És una placa rectangular en posició horitzontal, de 40 cm x 62 cm. Resta situada a la paret frontal de l'àmbit del baptisteri, concretament a la part central de la filada inferior.

LES IMATGES EN FUSTA DE PERE I PAU

Aquest grup pertany al dos apòstols patrons de la nostra parròquia que en l'actualitat són dintre de la sagristia. Són talles rústiques d'imitació romànica que van ser adquirides cap a l'any 1972 per tal d'ornamentar el presbiteri del temple provisional de l'edifici de Sant Tadeu. Van ser adquirides per Mn. Josep Maria Pairot a Ceràmiques Coll d'Altafulla. Son dues talles de fusta fosca amb un cànon molt allargat. Mesuren 90 cm de llargada i 13 cm d'amplada. Sant Pau porta a la seva mà esquerra una espasa que toca a terra, signe del seu martiri, i sant Pere porta a la mà esquerra una clau que mira amunt, signe del seu ministeri pontifical.

LES IMATGES DEL PESSEBRE

Aquestes figures corresponen a les imatges del pessebre de mida quasi natural. Pertanyien a la Cooperativa d'Habitatges de Sant Pere i Sant Pau i eren instal·lades cada Nadal en diferents llocs del barri. En un inici aquest conjunt s'instal·lava als jardins d'enfront de l'edifici Sant Bartomeu i fins i tot s'havia posat al davant del temple parroquial. Amb els progressius traspassos de les funcions de la

Nadal de 1996. El pessebre a l'altar major

Cooperativa a l'Ajuntament la parròquia va sol·licitar aquest conjunt d'imatges per tal que fossin exposades cada Nadal a la parròquia. I així és com els seus antics propietaris cediren les imatges mercès a les gestions del rector de la parròquia i al Sr. José Miguel Romero Domínguez, membre de la parròquia que forma part de la Junta de la Cooperativa. Son imatges realistes en fang i policromades dels tallers d'Olot i les figures representen Maria agenollada, sant Josep dret amb la vara, el nen Jesús, el bou i l'ase, un pastor amb bastó agafant un corder i un altre corder. Posteriorment, l'any 1992, l'actual rector Mn. Joan Magí Ferré va obsequiar la parròquia amb una talla en fusta d'olivera d'un nen Jesús fet en els tallers palestins de Betlem. Aquesta imatge substitueix en l'actualitat l'abans esmentada i és la que venerem durant el temps de Nadal.

LA TAULA D'ALTAR MAJOR

És obra de Mn. Joan Curieses Garcia. Va ser començada el dia 12 de febrer de 1990 i acabada el 2 de març del mateix any. També el mateix any, el 28 d'octubre, va ser consagrada pel senyor arquebisbe Dr. Ramon Torrella Cascante.³² La taula d'altar és de cos cúbic, feta amb formigó encofrat. En negatiu s'ha representat l'esquematzació de la figura d'un peix (figuració de Crist) en el frontal a la part inferior dreta. El cos cúbic descansa sobre una base més petita d'obra, revestida per plaques pètries. El cos cúbic és buit en el seu interior, on descansa una lipsanoteca (caixa-reliquiari) amb relíquies de cinc màrtirs. L'obra de l'altar queda segellada per una gran llosa de 460 kg de pedra anomenada «gris de sant Vicenç». L'estilització i la senzillesa de l'obra fan de les seves línies un conjunt harmoniós, bell i funcional que connecta amb perfecció amb l'estructura interior del temple. Cal destacar també la sàvia conjunció estètica dels diferents materials de l'obra.

El peix és un signe que apareix a les primeres comunitats cristianes i representa Crist. Les inicials de la paraula peix en grec corresponen a l'acròstic «Jesucrist Fill de Déu Salvador». El peix també és per excel·lència un símbol eucarístic.

La *lipsanoteca* que conté les relíquies dels cinc màrtirs és un cofret d'alabastre rosat que conté petites restes òssies indeterminades dels sants màrtirs. Les relíquies van ser donades pel nostre estimat amic i canonge obrer de la seu tarragonina, Mn. Salvador Ramon i Vinyes. A l'interior de la lipsanoteca apareix un paper d'imitació de pergamí amb la següent llegenda:

L'Excm. i Rvnd. Dr. Ramon Torrella i Cascante, Arquebisbe de Tarragona i Primat, va consagrar aquest altar, l'any mil nou-cents noranta, essent rector el Rvnd. Mn. Josep Maria Pairo i Massoni, en honor dels Apòstols

³² Sobre història, significació de l'altar cristià i ritus de consagració, vegeu: MUÑOZ MELGAR, A.; «La nova taula d'altar: Descripció i notes històriques per a la seva comprensió», a *Elaià*, octubre de 1990, pàg. 6-8.

*28 d'octubre de 1990. Consagració de l'altar major, obra de Mn. Curieses,
pel prelat Dr. Ramon Torrella. Concelebrà també el Dr. Pont i Gol*

Sant Pere i Sant Pau, posant-hi les relíquies de Sant Aureli, m.; Sant Iucundí, m.; Sant Modest, m.; Sant Felicià, m.; Sant Esteve del Mall, m.

La lipsanoteca va haver de ser preparada amb una certa urgència, abans que els obrers segellessin l'altar amb la gran llosa de pedra. Jo mateix vaig ser l'encarregat de preparar el cofret i d'escriure l'acta sense que pogués figurar el dia i el mes exacte de la consagració perquè encara no teníem notificació de l'Arquebisbat de quan el nostre prelat consagraria l'altar.

EL SANTÍSSIM

La capella del Santíssim, tal i com la coneixem ara, amb la decoració vigent, és fruit dels actes del x aniversari de la fundació de la parròquia l'any 1983. L'artista va ser Mn. Joan Curieses Garcia, amb la col·laboració del Sr. Joan Pastor, fuster ebenista de Santa Coloma de Queralt.

A la paret principal de la capella es dibuixa en relleu la imatge d'una barca sobre la qual queden suspesos (penjats), el Santíssim a la proa, el Crist en bronze, una roca amb llum artificial i un faristol a la part de popa. El casc de la barca ha estat revestit amb un xapat de fusta noble.

La *barca* significa l'Església, portadora de la fe, que proclama:

1. Jesús sacrament (Lc 22,19-20) [*Santíssim*].
2. La paraula de Déu (Jn 1,1-3) [*Faristol*].
3. Que Jesús és per a tots els creients pedra angular (1Pe 2,4-8) i llum (1Jn 2,7-11) [*Pedra*].
4. El testimoni de Jesús crucificat (Ga 5,14) [*Creu*].

El sagrari és un cos cúbic fet de ciment amb una porta metàl·lica amb dues ales decorades per un relleu amb la figuració esquematitzada d'un àngel custodi. L'àngel porta una vestidura llarga i ampla. Està representat de forma ingràvida, suspès en l'aire. El braç i la resta del cos formen una U. Al centre d'aquesta U es dibuixa el cap de l'àngel. La figuració és d'inspiració cubista i d'una gran bellesa, seguint l'originalitat i l'estil tan particular que caracteritza al seu autor, Mn. Joan Curieses Garcia. Un exemplar idèntic es troba a la veïna parròquia de Sant Salvador de Tarragona. Aquesta obra es va realitzar vers l'any 1975 i substituï l'antic sagrari fet de fusta de pi.

El Sant Crist del Santíssim es una bella obra en bronze realitzada per Mn. Joan Curieses Garcia. El Crist té una alçada de 69 cm i la distància entre els extrems de les mans és de 53 cm. La creu mesura 110 cm (el pal vertical) per 86 cm (el pal transversal). Originalment aquesta figura era de guix i estava recoberta per una patina marró. Davant el creixent deteriorament de la peça, Mn. Josep Maria Pairot, amb gran encert, decidí convertir-la en bronze. Així, dintre de la segona quinzena d'abril de 1985, el rector de la parròquia beneïa la nova imatge. El Crist ha estat concebut d'una forma estilitzada reduint

La capella del Santíssim

la seva anatomia a esquemes cúbics. Té cabell curt i barba retallada. La imatge adquireix una plasticitat inusitada. Les formes serpentejants trenquen els traços rectilinis de la creu eliminant qualsevol possibilitat de hieratisme per atorgar-li moviment vibrant i tensió corporal. En el seu rostre s'insereix una expressió de resignació davant la mort i el sofriment. És l'autèntica imatge del Crist expiatori, l'«anyell que lleva el pecat del món». És el moment en el qual Jesucrist, d'una manera atemporal i il·limitada, va carregar amb tots els pecats de la humanitat. Cadascú de nosaltres, en aquell moment, va estar present en la seva ment. Quant dolor, quin grau d'estimació tan gran per a tots nosaltres!

EL LLUM DE L'ALTAR MAJOR

Va ser una donació d'un grup de matrimonis a la parròquia. Realitzada i instal·lada per aquest grup en 1975. Pesa uns 350 kg i penja més de 5 m. El cos del llum està format per una estructura romboide de ferro sobre el qual hi ha vuit focus adossats. Cada focus és ornamentat per dues plaques daurades en forma de creu. Les plaques són ondulades, amb la qual cosa es confereix al conjunt una certa sensació de moviment i de gracilitat. Les plaques, que estan disposades en sentit horitzontal, porten gravada la creu en forma de tau, signe per excel·lència de l'Església de Tarragona. Finalment, quatre focus més en el centre del conjunt, amb caixes cilíndriques, orienten la seva llum cap al sostre i cap a la taula de l'altar mentre que els altres vuit envolten de llum el seu perímetre i alhora enfoquen cap al sostre. En total, dotze focus que ens podrien suggerir els dotze apòstols, dels quals quatre, orientats directament cap a la taula de l'altar, podrien representar els evangelistes que amb la llum de la Paraula donen intel·ligibilitat al misteri del sacrifici cristològic.

ELS CANELOBRES

Destaquen quatre canelobres menors i el canelobre del ciri pasqual. Els canelobres menors estan realitzats en ferro per fundició i envellits decorativament amb pa d'or. Sotstinguts per quatre potes, el pal és rectilini i el guardacera és una placa quadrangular lleugerament corbada cap al ciri. Aquest darrer element és pràctic i caracteritza l'originalitat del disseny. Són disseny de Mn. Joan Curieses Garcia. Dos van ser realitzats en 1980 i els altres dos en 1983. Substituïren altres que estaven fets en fusta de pi. El canelobre pasqual està realitzat en ferro de fundició i és disseny també de Mn. Curieses. Presenta una base cúbica, un cos allargat format per dues mitges canyes i dos cossos cilíndrics per encastar-hi el ciri. Va ser realitzat en 1983 i en va substituir un de fusta de pi.

STP

25 ANIVERSARI

**DARRÒQUIA
SÈPERE i SÈPAU
SESCELADES**

**TARRAGONA
1972 - 1997**